

ЦАРІ

Василь
Гельванський

пригоди

КНИГОСПІЛКА

ВАСИЛЬ ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

ЦАРІ ПРИРОДИ

ГУМОРЕСКИ

ВИДАННЯ ДРУГЕ

КНИГОСПІЛКА

Бібліографічний опис цього видання
вміщено в «Літопису Українського
Друку», «Картковому ревертуарі» та
інших покажчиках Української Книж-
кової Палати

Обкладинка і малюнки Л. Каплана

Українська Харківська
Зав. 2014 Тир. 3000
Літ-друкарня
КНИГОСПІЛКИ
Харків Нетеч
наб., 14
10117

ЦАРІ ПРИРОДИ

У суботу ввечері, коли кожний чесний трудящий має за Кодексом праці 42-годинний безперервний відпочинок, в одній із 70 ти пивних, на майдані „Відродження“ сиділи двоє громадян породи „совработних“ і пили пиво

То були, помбух тресту „Центропудра“ Корній Делегаденко і діловод Аркадій Рукипрочський

Які темні сили штовхнули їх на таке, майже виключне серед громадян СРСР „занятіє“,—автор, нажаль пояснити не може, але за факт той автор цілком ручається

Делегаденко й Рукипрочський пили пиво і балакали. Темою розмови був „прогрес“, бо обстановка найбільш сприяла такій темі. Поперше, Делегаденко й Рукипрочський, як уже сказано, належали до породи „совработних“, подруге,—оркестра грала „Баядерку“ і потрете,—товариш буфетник, на аркуші паперу, що лежав на конторці, проти столу № 41,—написав цифру „10“, яка цифра цілком відповідала десятком порожнім пляшкам, що стояли під столом приятелів.

— Візьмімо,—наприклад,—автопробіг,—говорив Рукипрочський, підіймаючи з підлоги сосиську,—

візьмімо, я говорю, автоперегони. Я тебе, Корнюша, спрашую кон. токорентно: міг за царського гньоту робітник, або, приміром, службовець на автомобілях ганяться? Міг, я тебе спрашую, участь у рекордах брати?..А коли й міг, то хіба тим, що до рогу для буржуїв, котрі ганялись, лагодив А тепер—пожжалуста хочеш—пиво пий, хочеш—рекорди став! А масштабчик перегонів, Корнюша, я тебе спрашую? А? Ленінград—Тифліс, або як говорили до революції: „Од Кавказу—до Алтаю, від Амура—до Дністра!“ От, що значить—прогрес!

Ти, Корню, фізики не криви: я тебе—песимістика—знаю. Ти, звичайно, почнеш мені під носа „загряницями“ тикать. За кордоном, мовляв теє, за кордоном, мовляв,—сеє. Кинь, брат, всі твої критики, бо я їх можу розбити так, як приміром. оцю склянку. Розхекаю і за кордон не Іздитиму. Хочеш?—пож...жалуста!

Конка ходила, я тебе спрашую?! А тепер автобуси, трамвай, автомобілі тобі спокійно по вулиці пройти не дають. По дахах, я тебе спрашую, крім котів, для тебе концерти влаштовувались, а тепер—пожжалуста. гучномовець, раз-два і. „О, дайте, дайте мені волю, а то втечу—накаж мене бог“. Знаєш, з Князя Ігоря.. Аеропляни, піонери, зупинки, плювальниці, таксі. Про „Нову Баварію“ навіть говорити нічого Плюнув—штраф, до трамваю не з того кінця поліз—штраф. Мало?!

І присмно, чорт забори, Корнюша, почувати, що ти, наприклад, людина. Товкач того самого прог-

ресу, а не яканебудь пресмикающая гадюка або тому подібний карась.. А? Ти тільки подивись, що людина коло себе наробила. радіо, техніка, фізика, хіміка і все хто?

А тепер — пожалуста хочеш — пиво пий,
хочеш — рекорди став!

Людина! Челл о овск! Вінець миро-ізданія. Цар природи! А ти—критику .

Вип'єм, Корнюша, потому не могу я спокійно про такі речі балакать. Радість на мене сильная надходить. Так і хочеться крикнуть. ех, ви которіі, самі ..

Ну, що ти скажеш, Корнію? Неправильно я говорю, чи правильно я говорю?.. Корнію?!

— Ти говориш правильно, Аркадій, і я з тобою, цілком... не погоджуюсь,—відповів Делегаденко, обгризуючи хвостик тарані.—Ну, який, наприклад, я „цар природи“, коли ахворизма ця в сучасності нашій абсолютно ні до чого Порожній згук Міраж-фіксаж, і більш нічого. Ну який я цар, припустімо, природи, коли мене ніхто не боїться, і обратно я всіх і всього боюся?

Дома я боюся своєї цариці природи Одарки Микитовни, по дорозі на службу боюсь спізниться на 3 секунди, на службі боюсь зава, місцкома, главбуха, секретаря—потому я всього тільки пом-главбух. Одне слово, боюсь, так би мовити, по всіх правильно взятих лініях: по виробничій, профсоюзній, НОП-ній, службовій і сімейній. І який з мене цар, коли царство моє обмежене 16 кв. аршинами житлоплощі, та й у цій обмеженій монархії царствую, власне, не я, а житлкооп. Радіо—воно, звичайно, харашо, а от спробуй ти під чистку не знати, в якому році була Жовтнева революція і за таку дрібницю ти вже безробітний і на твоєму місці вже якийнебудь шмаркатий хронологіст сидить. Режим заїдаєть, Аркаша! „Ігра сделана, — ставок больше ист“ — річ, безумовно, потрібна, але ж не роби ти з мене добровольця авіахема, коли я, припустімо, того не хочу.. А випить за прогрес—чому не випить. Скільки завгодно можу випить і сочувувать, але ж дозволя мені

„на чай“ офіціантові дати, коли я того, наприклад, жжжелаю.

Приятелі випили, заплатили і вийшли, похитуючись.

Прибираючи посуд, офіціант сховав у кишеню 20 коп., що лежали на столі під попільничкою, подививсь услід приятелям і з докором промимрив:

— Теж, політики — режимом незадоволені. А „на чай“ давати можна? Зневажати людину можна? Слиявая антилігенція!

НУ Й ЧАСИ..

Громадяни!

Що ж це таке! Далі ж так неможна, клянусь номером свого профспілкового квитка.

Не те, так те, а нема спокою людині

Вчора, розумієте, пішов надвечір ради неділі в проходку, свіжим повітрям дихнути . Погодка, знаєте, морозець такий, приємний Зустрічаю свого знайомого

— Що це ви—питаю—Іване Калістратовичу, літо почули чи що? Оголились так, ніби завтра на дачу переїздите. Ранувато ніби. .

— А! Це ви нащот шевелюри. Оголивсь і голитимусь—не дам їй проклятушій і в гору глянути

— Та що таке скоїлося?

— Що скоїлося? Газет ви, голубчику, не читаете. Он що! Чули? У Ленінграді професор Поляков винайшов спосіб по волоссях батьківство определювати. А в мене, знаєте, судова справа зараз з Катериною Тимофієвною з приводу аліментиків, знаєте . Досі, покищо викручувавсь, а зараз хто зна. Так я на всяк випадок... Шкода, звичайно. У мене ж, знаєте, шевелюра ж була ж Самсон, одне слово. Та нічого не проробиш, спокійніше якось. .

Та й побіг, кашкета на самісінькі вуха насунувши.

— Господи!—думаю.. Іван Калістратович. Таке волосся.. Навіть голова тресту Самсоном величав— і отаке тобі.

— А куди це ви, товаришу, прямуєте — поспішасте та знайомих своїх не помічасте?..

Дивлюсь незнайома людина стоїть, всміхається. Пробачте, кажу, але я..

— Що? Не впізнали Корнія Івановича? Гай-гай а ще приятель називається..

— Божже ж мій. Корній Іванович? А борода, а вуси?..

— Е! Тю-тю, можна сказати, борідка. Наказала довго жити Приставилась, лєнінградського професора Полякова поминаючи. У нас, знаєте, на тїм тижні діловодша наша Ольга Йвановна дочечкою розрішилась, так ми, як почули, зайшли, знаєте, після праці колективно, всім відділом до голярні і де в кого що росло—геть! А я, як будучи, конешно, лисим, борідки й вусів позбавивсь Хе-хе-хе! Береженого, як то кажуть, і бог... Хе-хе-хе! А то знаєте, борідка є—грошиків нема, борідки нема—грошики цілі.. Же-ву-резон? Бувайте здоровенькі Хе хе-хе! І дочечка, кажуть, гарнесенька. Носик, щочки, їдять його мухи..

Пішов і цей, підстрибуючи.

Що то діється, що то робиться!

Сів на автобуса. Чую з-заду балакають двос.

— Як бував я в Баку, на Кавказі, то там, знаєте, по татарських лазнях глини такої вживають. Як вишмарує тебе лазник глиною тією, так вірите, хвилин за п'ять на тобі ані волосинки. Навіть з мікроскопом не знайдеш. Харашо на Кавказі!

— Що мені твій Кавказ та глина. Мені ще вчора в Харкові суддя для експертизи волосинку вирвав, а ти мені сьогодні про Баку розповідасш. Ні чорта, брат, не поробиш. Висить моя платня на волосині!

— Волосяной провулок—кінець 10-тикопієчним квиткам,—нагадав мені кондуктор.

Зліз я з автобуса іду, а на розі біля пивної стоїть компанія. Один на гармошку шпарить і приспівує на мотив „Яблучка“.

Ой, ти милка моя
Дарма ботаїш
Чорта з два на лисому
Подработаїш

Прийшов додому. Двері мені відчинила хазяйчина дочка Мотя.

— А я оце у вашій кімнаті книжку читала. Роман. Цікавий. Та трохи не дочитала. Вдома нікого немає, сумно яюсь.

— Так, будь ласка, дочитуйте. Прошу.

— А я вам не заважатиму?

— Що бо ви, Матільдо Полікарповно. Та я .
та той .. Дуже радий, прошу.

О 12-ій Мотя пішла до своєї кімнати Роздяга-
ючись, я глянув у дзеркало. Мій англійський
проділь був трохи потривожений.

Що то буде?!

КОЛИ БУДУТЬ КРЕМАТОРІЇ

Як воно буде?

А ось як буде.

Купив собі просторненьку шафу, чи прилагодив до стіни полицю і порозстановляв там в урнах або, коли ти патріот, в опішнянських глечиках, прахи незабутніх і дорогих твоєму серцеві покійників

Прийшли до тебе, приміром, гості.

Поки там дружина готує закуску та пораяється біля радіо-кухні ти, замість того, щоб гості альбома розглядали, палітурки рвали та пальцями фотографії мацали, підводиш їх до полиці й починаєш:

— Дідів Кіндратів попів. Умер тоді то. Дід знаменитий був тим, що міг зразу з'їсти два смажених індиків, був, так би мовити, унікум. Бо скільки світ стоїть нічого подібного не було зафіксовано і лише після смерти діда Кіндрата, знамените народне прислів'я „Нема гірше, як індик. одного мало, а двох не з'їси“, знову набрало прав на існування.

Тато Михайло За життя звичайнісінька людина, після смерті прославився на цілий світ. Згорів у крематорію за 2 хвилини, тоді як звичайна

мертва людина горить мінімум 12 хвилин. Дивувались, навіть, крематорники

А покійна мама Параска—дружина його—стоїть та й говорить, сльози хусткою втираючи

— Нема нічого дивного, люди добрі, бо покійничок—хай царствує—так наспиртувався за 75 років життя, що я дивуюсь, як він живцем не згорів.

А це макітра з прахом тітки Килини, знаменитої лебединської бублейниці. Огрядна була жінщина—пудів на дев'ять У звичайну урну не влізла, довелося макітру купувати.

А ось манюсенький глечичок із прахом дяді Миколи—відомого українського пролетпоета. Ще за життя так його виснажила професія та критика, що попелу майже не залишилося. На глечику—бачите—виліплена епітафія, яку він написав за дві хвилини до фінішу

„Життя закінчилась історія
Невеличка черга в крематорію
І я згорю
Лишаю вам
Жменьку попелу в *ікс* грам“

Сіли ви з гостями за стіл, починаєте закусовати, а дружина ваша раптом

— Знаєш, Остапчику, сьогодні твій покійний татко іменинник!

Ви негайно до шафи, урну з попелом папаші на стіл, і

— За тамтойсвітне здоров'я Михайла Кіндратовича! Урраа!

Гості цокуються з урною, і покійник бере безпосередню участь у веселій вечірці.

Можна, навіть, піти далі. відкрити покришку в урні і влити чарку прямо в попіл: ілюзія участі покійника у вечірці досягається на всі 100%.

За наших часів це абсолютно не можливо

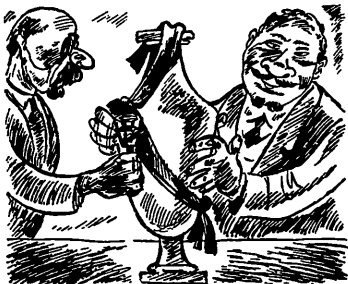
Коли хтонебудь із гостей закине вам, що ваша колекція родинного попелу невелика і що його куди більша й різноманітніша,—не журіться, бо вийти з цього не дуже приємного становища досить легко. Ви відповідаєте такому щасливчикові, що 18 урн із вашої колекції зараз у ремонті—фарбуються. Це зразу підвищує ваші ресурси. А коли хочете, можна викликати й співчуття аудиторії таким правдивим способом.

Ви, зідхаючи, розповідаєте компанії, що вчора в шафі № 2 скреблася миша і гемонський кіт, ловлячи мишу, повалював із полиць геть чисто всі урни. Розбилось 14 урн із попелом і дві ще порожніх, куплених випадково на запас, для тещі й тестя.

З боку гостей—співчуття безумовне і щасливчика посоромлено.

Отаке буде.

І тоді слова ті, що зараз пишуть на хрестах та пам'ятниках «Дорогому, незабутньому», дійсно матимуть значення. Зараз, приміром, вас переки-

Гості цікавляться з урною, і покійник бере безпосередню участь у веселій вечірці

дають по профліні з Харкова в Київ. Не повезете ж ви за собою могил і, звичайно, всі „незабутні“ зразу робляться „забутніми“. А тоді: раз плюнуть Ящик, тирса, або дешевенька вата і.. поїхали діди, баби, тьоті, дяді і т. п. на Київ.

Одного тільки страшно. Це, щоб в ті прекрасні часи не було житлокризи. А то ж, розумієте, в шафі, замість урн, спатиме ваша донечка Сатира, а на полиці в кабінеті влаштується наш безробітний брат Гумор Кіндратович і тимчасово житиме років три.

Коли ж не буде житлокризи, прекрасно буде.

ПИВНА ІСТОРІЯ

(Одна з багатьох)

— Тов. вартовий! Оці два громадянина в пивній „Нова Баварія“ № 3126 завели бійку, яка потім перейшла у дискусію різними словами і взагалі, коли я зайшов до пивної, то вони крили один одного і не давали змоги нікому висловитись ні за, ні проти. Тому я їх забрав в район Але через те, що обидва вони дуже п'яні і не можуть уже говорити промов, то я для освітлення факту забрав офіціанта.

— Хто офіціант? Ви? Розкажіть як було діло

— Спершу зайшли вони—це, громадянин, значить . Сіли ніби „парошник“, с.-б. гость не більш як на пару пива.

Я підійшов, вони замовили: дай—говорять—мені для концесійного початку—парочку. Сидять собі тихо. Потім замовили ще парочку, потім ще.. Сосисьок замовили порцію. А потім покликали мене й говорять:

— Чи не можна—кажуть—кооптирувать мені для компанії он ту дівочку, що сидить сама за столиком, без нікаторого соучастія, ніби еміграція

яка... Самому мені якось сумновато та й трудно-
вато повністю нагрузку до норми довести.

А я й думаю, чому не зробити хорошому гостеві
приємності, тим паче, що „на чай“ у нас по пля-
катній постанові не беруть...

— Чи не можна—кажуть— кооптиувати мені для компанії он ту дівочку, що сидить сама за столиком ..

Підійшов я до баришні і передав їй їхню,
громадянина значить, ноту

А вона:

— Я говорить нічого не маю проти розпочати
з ними конференцію тільки боюсь, щоб Гришка
її не зірвав ..

А Гришка при баришні при тій вроді за управ-
ділами житні состоїть

А я баришні відповідаю Гришка—говорю—ваш
прийде, чи не прийде, а ви до того часу може встиг-
нете з гостем і договора скласти А гость, говорю, ква-
ліфікації хорошої, не менш як по 15-му з нагрузкою

Вона й пересіла за їхній столик.

Що вже вони за столиком обговорювали я до-
стойменно не скажу, тільки громадин у порядку
обговорення все: парочку, та парочку.. І бачу я,
що „напарилісь” вони. А баришня поводитьсь
з ними так, ніби вона безпритульна дитинка, так
що громадини остаточно розкиснули і від хвилю-
вання почали очі бутербродом з ікрою протирати.

А тут раптом до пивної Гришка—оцей, значить.
П'яний і без нікоторого етикету прямо до них.

— Ти що ж—кричить, так перетак, одне слово ..
Прослойка ти—кричить—поміжклясова. Путешся?
А ти (до громадині, значить) осколок старого
побуту, навіщо ти розпалюєш огонь мого очага!
Я може триста лет на всіх фронтах кров проливав,
пришов через ЗАГС до мирного сожительства,
а ти буржуйська твоя морда до чужих жінок
підлабузнюєшся...

Та як вдарить їх по слуховому приймачу, так
од несподіванки поруч за столиком один грома-
дянин проснувся...

Ну й пішло в них і пішло, аж поки тов, міліціо-
нер не припинили тишину й спокій.

Більш нічого додати не могу.

М'ЯКИЙ ХАРАКТЕР

Я, товариші, природою своєю дуже жаліслива людина і характер маю відповідний—м'який характер, поганий характер Я, наприклад, не можу вдарити тварини—коня батагом підстьобнути, або корову дубцем ударити. Не можу, бо жалко. І через отой м'який та жалісливий характер не люблю я тварин І не те що не люблю, а сказати одверто—просто ненавидю Бо з моїм характером любити тварин нема нікотої можливости. І собак не люблю, і котів, і коней, і кіз І тигрів теж ненавидю. Правда, я тигрів зроду не бачив, але—даю слово чести,—що зустрінь я випадково тигра, їй-богу відвернувся б і плюнув. Сказав би' хоч ти і тигр, а одійди, бо я тебе не люблю.

А все через характер.

Та от вам приклад, чому я не люблю собак.

Одного разу йду я вулицею Гуляю. Весна—хороше так. Сонечко світить, горобці будівельну кампанію провадять—кубельця влаштовують Да. Дивлюсь перед мене біжить сучечка риженька Біжить собі, хвоста догори задравши Весела така сучечка, риженька Коли це, немов з-під землі, спец з утильзаводу, або по сучасному гицель.

З цуркою. І таким янголом до тієї, значить, сучечки: цюці, цюці, цюці. Сучечка, звичайно, дуренька до нього, а він її зразу х-о-о-п!! І поволик. Жалко мені стало сучечки, характер бо в мене жалісливий, паршивий характер. Треба, думаю собі, врятувати тварину, бо пропаде. Я до спеца й говорю А хіба є такий закон, говорю, щоб хазяйських собак хапать. Сучечка моя власна, товаришу.

— Ваша?—відповідає.—Дуже приємно, що ваша. А чогож, громадянине, у вашого собачки нема на шії обов'язкової постанови окрвиконкому? Без реєстрації, сказати би, собачка ваш?..

Витягає з кишені сюрчка і сюрррррррр

Ну а далі, як полагается.

— Тов. міліціонер! Вот этой громадинін заявляє що собака його. Значить, стой громадинін не виконує розпоряджень щодо безпритульно-собачих заходів. Прошу скласти протокола...

Звичайно, нехай тепер хоч усіх собак передують на утильзаході, я не вступлюсь, бо на такий характер як у мене ніякої платні на штрафи не вистачить.

І котів теж бачити не можу. У моєї сусідки по квартирі кішечка єсть — Ундіночка називається Сіренька така чистенька кішечка і розумієте, щодня біля моїх дверей той.. Вірите, дня не пропустить. Звичайно, якби на кого другого, впіймав би ту Ундіночку та об одвірок потихеньку стукнув і було б чисто коло дверей. А я ж не можу, бо

характер. Терпів я, терпів, але нарешті не витерпів. Кличу якимось сусідку й кажу. Гражданко, це ж неможливо. Ви ж прекрасно знаєте, що я вашої Ундіночки і не вдарю, і не в'бю. Так змилосяердіться ж.

Гражданко, я сам знаю, що я інтелігент, але ж уявіть собі, який од тих котів л'оріган?

Щодня ж . і пальцем на „вещественное доказательство“ вказую. А сусідка мені я, говорить, товаришу,—вегетаріянка і насилувать тварин не буду... І дивно від вас, од інтелігента таке чути.

— Гражданко, я сам знаю, що я інтелігент, але ж уявіть собі, який от тих котів л'оріган?..

— Ну, що ж—говорить—л'орган, чи інший сорт, а Ундіночки я насилувати не буду.

— Не будете, говорю, так і я ж не буду, бо характер мій не дозволяє на тварину руку підвести, а тебе, говорю, гадюко, навчу, як треба котів до порядку привчать.. Та як вихопив у неї з рук Ундіночку, та як почав вовтузить сусідку тією Ундіночкою і по голові, і по спині . Насилу квартиранти водою розлили... Тепер, звичайно, суд. Може ще й у Бупрі доведеться сидіти. Ну, що ж і сяду. І сидітиму, а характеру свого не зміню, Не бив я зроду тварин і не битиму. А щоб більше не страждать через свій жалісливий характер, вирішив я не любити тварин. Хай їх інші катують. Досить з мене й Ундіночки. Як згадаю, що 25 суд, так запропонуй мені зараз за три карбованці цілого слона —відмовлюсь ї-й-богу, відмовлюсь!

ОЗДОРОВЛЕННЯ АПАРАТУ

Задача ж, громадяни, минулого тижня нам була, — на ноги попадали .

Прийшли ми ото на працю, розписалися, що не спізналися, порозсідалися по своїх місцях, порозкладали книжки, приготувались, одне слово, до виробництва,—як раптом приносять із головного правління нашого Синдикату папірця, а там написано

.. „в зв'язку з режимом економії і беручи під увагу наказ ВРНГ, пропонується вжити найрішучіших заходів до оздоровлення апарату тресту „Центропудра“, з відповідним повідомленням про наслідки в триденний термін“

Секретар—до голови.

Голова—комісію.

Комісія—засіла.

Засідаємо годину, дві, три. Я теж у комісію попав

Праця стала, голова хвилюється

Накінець, за п'ять годин склали ми акта

.. „детально обслідувавши апарат треста „Центропудра“, комісія визнає, що апарат треста досить здоровий як фізично, так і морально, а через те

оздоровлення не потребує, про що, склавши цього акта, довести до відома Синдикату „Пудра-Парфум—Шпилька“.

Голова, як прочитав, так і сів..

— Це що ж—говорить—товариші Ви мене зарізати хочете! Всі трести оздоровлюють, а ми оригінальнічать? Ні, так не можна, Ви,—говорить,—позасідайте ще, бо часу два дні є, а заходів мені виробить.

Вийшли ми від голови, стоїмо в коридорі, не знаємо, що робити.

А в цей час коридором пливе собі, до ватера прямуючи, помбух наш, Корній Іванович Делегаденко. Дійшовши до нас, помбух так ото потихеньку й питає:

— Що, шановні товариші, тяженько апарат оздоровити? задачка важкенька, що й казати, а тільки, подумавши, задачку тую вирішить можна. Звичайно, я простий, непомітний робітник, і в комісію, навіть, не попав, а коли бажано вам мій погляд вислухати, будь ласка...

Ми до нього Просимо..

Одвів нас Корній Іванович на бік тай каже.

— А як ви, товариші, гадаєте, друкарниця наша Ольга Івановна не може нас із цього важкого становища вивести? Дуже, навіть, може, коли подумати... Особа вона, говоритимем одверто, хороблива, часто лікарські бюлетенчики дістає, вік її, так сказати, бальзамічний—40 зафіксованих, і коли,—говорить,—її, Ольгу Івановну, замінити дво-

ма, приміром, друкарничками по 20 годиків, то чи не буде реформа ця відповіддю на заковиристий наказ нашого синдикату Подумайте, товариші, а я по своїй пильній справі попрямую далі, всього вам найкращого.

Ех, і дякували ж ми Корнієві Йвановичу! Колективно, всією комісією пивом його частували, а голова обіцяв Корнія Івановича із 10 в 11 разряд підвищити.

І тепер у нас, замість ревматичної Ольги Івановни, два здоровесеньких пуп'яночки рожевенькими пальчиками на машинці стукотять.

От що значить життєвий досвід. Практика!
Да...

ПРИНЦИПІЯЛЬНО

— Дорогі гості,—промовив хазяїн Іван Іванович Ковдя, підносячи чарку,—перш ніж випити, пропоную сьогодні за столом зовсім не балакати по-українському і взагалі про українізацію. Маємо ж ми, нарешті, право, хоч удома не згадувати про пригноблення наших громадських прав. Для цього я й пляката вивісив—зверніть увагу.

Присутні побачили на стіні пляката: „Разговаривать только на русском языке“

— Як громадянство ставиться до моєї пропозиції?

— Згода, згода! Браво!—залунали радісні голоси.—Ну й штукар же Іван Іванович—завжди щось вигадас, і правильно. До чорта ту українізацію—вона й на службі остогидла... Всі оті прикметники та словники.

Гості випили по одній, по другій, по третій. Почалась розмова.

— Буваєте в театрі?—запитус Івана Йвановича його сусідка, молода блондинка з нафарбованими до откazu губами.

— Буваю. Був оце на „Седі“ в „Березолі“. Хороша п'еса і грають хорошо... Ужвій, Крушельницький. Взагалі мені подобається.

— А в оперетці буваєте?

— Були оце з дружиною на „Принцесі цирку“.
Ах! Татьяна Бах!

— Я теж була Правда, прекрасно? Особливо балет Я в захопленні. Слава богу, хоч до оперетки не дійшла та українізація, а тож, розумієте

— Вони доберуться, будьте певні. Буде й Татьяна Бах співати та танцювати українською мовою. Ось, побачите

— Товариші!—залунало з другого кінця столу—ми ж умовились не говорити про українізацію, а сам хазяїн перший порушує. Не вже нема іншої теми для балачок? Іване Івановичу, що бо ви

— Міль пардон! Не буду! Пробачте! Степан Степановичу, наливайте всім, будь ласка, та вип'ємо. Всі охоче випили

— А горілка, знаєте, нічого стала. Міцна й недорога—говорить один з гостей. І знаєте зовсім не шкодить, що вона українізована.

— А скільки там тієї українізації „Хлібне вино“ замість „хлебное вино“,—говорить Степан Степанович—літній чоловік із пuzком і в окулярах. І, взагалі, панове, я помітив, що в справі українізації питва орієнтуватись досить легко „вино“ і буде—вино, „коньяк“—коньяк, „пиво“—пиво, „спотикач“—спотикач, „ром“—ром, „барзак“—барзак, „Абрау-Дюрсо“—Абрау-Дюрсо.

— А дійсно—радісно підхоплює хазяїн Іван Іванович. І коли б і в інших галузях було так легко, то, запевняю, що ми б усі мали першу категорію.

А то випити легко, а закусити не дуже. Із закускою вже без словника не обійдешся. Та я, наприклад. Чому в мене друга категорія? Питають мене на іспиті, як буде по-українському котлета Я кажу „каклета“,—і, вірите, лише за це дали другу категорію.

— Добре, хоч другу, а я так ледве на третю спромігся, та й то завдяки тому, що в комісії мій зять був

— Між іншим, до речі. Це ваш зять виступає правозаступником на процесі про вбивство проститутки бухгалтером „Кандибобер-Тресту“.

— Мій.

— Ну як, гадаєте, виправдають?

— Навряд... Пролетарський суд, знаєте, це такий суд, що, знаєте..

— А цікаво, на якій мові провадиться судовий процес Невже на українській?

-- Ну, звичайно, на українській.

— Панове! А як буде по українському „пренія сторон“. Степане Степановичу, ви ж по першій категорії? ..

— Це ж пусте,—відповідає задоволено Степан Степанович. Буде буде: „прення боків“..

— Товариство! Знову почали про українізацію, а плякат, а умова? Давайте краще за хазяйку вип'ємо. За ваше здоровля, Ніно Сидоровно! Панове! під українську ковбаску! Хай живе й годі про українізацію! Досить! Якове Платоновичу, а ви ж чого не п'єте?

— Не х-х-хочу! Не жжжелаю пить хлібного вина... Жжжелаю по плякату... Нічого українського, виключно російське. Досить знущатись із моєї особи.. Не жжжелаю...

— Правильно, оце я розумію! Є в людини принцип, і коли б ми всі так ставились до справи, не було б українізації, не було б знущання. Еххх' Безпринципіальний ми народ! Неорганізований ми народ! Ну і „терпим тяжкі муки“—як співається в пісні.

— А й справді, панове, давайте заспіваємо— хором! Ольго Івановно! Починайте

Хвилини за п'ять пригноблена українізацією компанія на все горло дерла „Рече та стогне Дніпр широкий“, а принципіальний Яків Платонович, зірвавши із стіни пляката, виводив на ньому олівцем „Розбалакувати виключно на російській мові“

ОБ'ЄКТ

(сценка на курорті)

Ах! Шановні громадяни союзних республік!
До чого хороше, до чого радісно стало в світі
жити!

І член ти профспілки, і Китаю сочувуєш, і об-
лігації державної позики купуєш, і на зібрання
щодня ходиш, і лозунги для тебе викидають. Все
для трудящих!!

Харрашо!

А в „довійськовім уровні“, дозвольте запитати,
ви все це бачили? Лозунги, крім „боже, царя
храни“, знали? Про тов Семашка чули? Про „Вода,
Повітря, Сонце“ розуміли? Фізкультура вам снилася?
То то бо й є

Міняються, товариші, часи, міняються. Навіть не
мінються, а просто мутантур¹ з ними проісходіть,
будь я трижди проклят.

Чи гадав, чи мріяв я — звичайний смертник
10 розряду без нагрузки — по Алупці в трусах
ходить, у морі купаться і під сонце свій корпус
підставлять печи, допікай!

¹ Латинське слово „mutantur“ — міняються

І не думав, товариші, і не гадав, а хоч і скажу, що думав—не вірте Брешу Брешу , в общем і целом“, будь я трижди проклят

От ви зараз дивитесь на мене й усміхаетесь. Думаєте собі випив, п'янений республіканець, хай, мовляв, трошки поговорить..

Так то воно так, а тільки помилились ви, товариші.

Думаєте, простий громадянин я?

Так, та не так

Безпартейно-сочувующій?

Знову не туди.

Об'єкт я—ось хто ми такі!

Це лікар наш санаторний так говорить. Ви, говорить, тов. Змичкін—об'єкт. Об'єкт для спостережень.

Питаю товариша лікаря, як таку кваліфікацію розуміти треба.

Відповідає товариш лікар Це значить, що ми на вас, у якогого верхушка, значить, не в порядку, тупість вроді знайдена,—спостерігаємо, як санаторний режим действуєть. А по вас говорить— і на інших хворих те ж саме проробляємо..

Що ж, говорю.. Будь ласка, проробляйте. Обратно, нічого не маю проти. Раз я можу в пригоді суспільству стати, проробляйте, говорю, поки живий.

І получається: лежать собі хорі в санаторію і не підозрівають, що серед них об'єкт лежить. А ви думаєте, що я своїм об'єкством задаюся? Та нічого подібного. Аж ніяк. Потому, не такий я чоловік.

Для чого це, коли кругом радість ..

Водичка—мочить тебе, вітрець—просушує, сонечко—допікає Харррашо!

Громадянство кілограмів набуває, здоров'я загартовує, щоб із новими силами безпосередню участь

Водичка — мочить тебе, вітрець — просушує, сонечко допікає Харррашо!

у новому будівництві взяти на страх буржуазії та режиму економії.

А „мертва година“? Госсподи! Блаженства того, блаженства скільки! Лежиш собі голі черева на ліжкові, шлунок повний білків та углеродів, і почуваш, як по тобі різні калорії ходором ходять... Хемія-с'!

Смістесь, товариші? Що ж, посмітесь. Сміх— теж радість. А я не ображуюсь, бо не такий я чоловік.

Про мене навіть дружина моя Степанида Марковна говорить:

— І що бо ти, Стьопа, за чоловік такий. Тобі хоч одразу всю бороду вирви, хоч по волосинці висмикуй—ти не образишся.

А для чого це? Не такий я чоловік, щоб образитись, та ще тоді коли кругом радість.

Ну, будьте здоровенькі, товариші. Купайтесь собі, гартуйтеся, а я пішов до санаторія, обідать вроді. І хоч смійтесь, хоч не смійтесь, а змінились часи і життя тепер не життя, а радісна паралель!

Ну, пішов. Ад'є вам і курорт-привіт!

ПРЕКРАСНО БУДЕ!

Ну, як тут витримаєш, щоб не стати денєбудь на вулиці і не крикнути „ура“! Треба. Обов'язково треба стати й кричати „ура“ і „хай живе“! І знаєте на честь чого треба кричати? На честь нового закону. Хочете знати якого? Прекрасного! Надзвичайного

Проектується закон про впорядкування життя по наших квартирах, по наших житлокоопах

Уявляєте собі, що це значить?. Чим це пахне?

А це пахне тим, що коли ви прийдете додому з роботи, то вже чортового батька хтонебудь скине геть із плити загального користування ваш борщ, що вам його розгріває дружина Дзуськи! П 13 § 48 примітка А.

— ніхто не має права скидати і т. д

Чорта з два тепер жінка ваша з сусідкою за „вічну голку для примуса“ одна одній волосся висмикуватиме,—бо п. 18 § 49.

— за волосні непорозуміння з приводу „вічної голки для примуса“ кара. . і т д

Або.

— Зачиніть двері на балкони, я дитину годую, а вітер цицьку у дитини з рота вибивас—такий вітер по всій квартирі

— Нема мені діла до вашої дитини. Не можу я через вашу дитину задихатися. Годуйте в ванній, або не рожайте зовсім.

— А, так ти мене у ванну?.. А, так я через тебе не повинна рожати? Задихальщиця паршивая! .. Ррраз-раз! Ррраз-ррраз!

А зараз нехай спробують

— Громадянки! Припиніть оплески. П. 22 § 51 гласить, що з 5 до 7 — пообідній відпочинок і... т д.

Красота". Порядочок! Спатимемо спокійно, умиватимемось вчасно, борщ варитимемо лагідно. Не чутиremo:

— Чия черга сьогодні помиї виносити. Надія Михайловна? Ваша?

— Ні, не наша, а, здається,—ваша.

— Ні, здається, ваша

— Та ні, таки, здається, ваша

— А ви нахалка, і це мені зовсім не здається, а. .

— А, так я нахалка? На ж тобі—получай!!!

Зараз цього, звичайно, не буде, бо всі 18 домогосподарок, які варять на одній плиті, знатимуть, що П. 49 § 32 передбачає.

за надівання на голову помийниці винуватця карасться... і т. д

Харашо буде! Знаменито буде!

Дда! А покищо, йшов оце я коло нового будинку, що майже готовий стоїть у кінці вул. Лібкнехта, та й думав:

— не погано було б в окремій квартирі в цьому новому будинкові та того нового закона про впорядкування—почитать

А ви як думаете?!

ДВА ДЕВ'ЯНОСТО

Приміром, сьогодні.

Прохожу біля ВУЦВК'у, а гучномовець на ввесь майдан репетує

— Газета,—говорить,—допомагає нам удосконалювати наше життя, газета,—говорить,—сприяє нашому культурному розвитку, газета,—говорить,—це,—говорить,—шоста держава...

І як почав, як почав, та так вже розхвалював ті газети.. А на кінці з труби посипались самі заклики

— Громадянин,—кричить,—поширюйте газету, передплачуйте газету, читайте газету!!!

Вірите, так репетував, що виходило, ніби краще за газету нічого в світі немає .

Я, звичайно, як людина культурна, не стану заперечувати, що від газети користи багато: чи грубку розпалити, чи устілку в чоботи покласти, чи вікно завісити, але щоб від читання газети була сама користь, то тут уже вибачайте Хоч нехай в чотири гучномовці доводять мені про це — не переконують, потому, шановні громадяни, як я через газету постраждав, то тепер до читання газети мене ніякими гучномовцями не навернеш.

Тижнів три тому треба мені було до знайомих на Клочківську.

Добре

Сідаю на Павлівській площі Рози Люксембург на трамвая Розгортаю „Вечернес Рдіо“—за п'ятака купив, як у черзі стояв,—читаю, їду

Гаразд

Кондуктор, звичайно. „ваш квиток“. Даю три карбованці—не було дрібних. Дас кондуктор квитка, а здачу,—говорить,—зараз, громадянин, одержите

Добре. Їду, читаю про потрійне самогубство на Холодній Горі—цікаво так пишуть.

Чую вагон „далі не піде“. Не зчувсь, значить, за читанням як і до останньої зупинки доїхали, що коло церкви. Зліз з трамвая і пішов. Пройшов щось з півквартала і згадав

— боже ж мій. А здача—два дев'яносто!

Моментально—обратний ход Прибіг на зупинку—трамвай стоїть. До кондуктора.

— Товаришу,—говорю,—здачу—два дев'яносто? Зараз їхав, забув узяти здачу. Дав три крб, а два дев'яносто, значить, здачі..

А кондукторша мені й говорить: Які,—говорить,—два дев'яносто? Даже странно? Я,—говорить—вас, громадянине, не везла і трьох крб не брала. Ви помилились, говорить. Даже странно.

— Дійсно,—говорю,—помилився, бо той кондуктор був мужчина, а ви, вибачте, женщина, але

що ж робить. Порадьте, будь ласка, товаришу, бо два ж дев'яносто..

А кондукторша мені

— Хоч нам,—говорить,—інструкція і не дозволяє з пасажирами дискусії розводити, але раджу вам наздогнати попереднього вагона—він недалеко на першій зупинці стоїть і там кондуктор мужчина—може, й гроші ваші в нього .

Побіг.

Наздоганяю. Вскakuю. До кондуктора:

— Дайте,—говорю,—мені два дев'яносто..

А кондукторша (і тут знову кондукторша)

— По якому праву ви вимагаєте два дев'яносто, коли ви мені ще трьох крб. не давали... Даже странно...

Тут я вже не витримав.

— А по якому праву, говорю—кричу,—ви жінщина, коли мені на останній зупинці сказано, що ви мужчина Як три крб. брать, так ви мужчина, а як здачу, так ви жінщина... Даже странно...

— Тоді, говорить,—гражданин ослобоніть негайно вагона, не заважайте нормальному рухові, бо ми таких супчиків знаємо, хочете на шармака проїхати...

Тут і пасажири почали.

— Не затримуйте вагона.

Я, звичайно, розпалився.— Не злізу,— кричу,— хоч заріжте Два ж дев'яносто

Ну, пасажири всі за кондукторшу, провідник вагона—теж. Нарешті—міліціонер. У районі ще

три крб. припаяли – значить уже шість. Та п'ятка, що за „Радіо“ заплатив.

От тепер, громадяни, й розсудіть, чи завжди користь буває од читання газети.

Звичайно, гучномовці цього не знають, а якби знали, то тоді галасу того про ту користь від тих газет було б менше.

А то крику, крику..

Даже странно!

В ЛАЗНІ

Шпарко!

Шумлять душі, шумлять кранти з холодною й гарячою водою..

В пасмах м'якої пари швендяють голі постаті товсті, худі, довгі, присадкуваті—всякі.

Постаті сопуть, стогнуть, хукають, охають, ахають. Не з болю, звичайно, а від повного, можна сказати, задоволення.

Міються республіканці .

Старенький худорляво-драбинчастий лазник Тихін „проїзводить“—як він любить говорити—„усякія системи“ над черговим клієнтом.

Клієнт—товстий, опукуватий суб'єкт—лежить на мармуровій лаві й сопе, як ковальський міх...

— Давненько ви не бували в нас, Сило Степановичу,—говорить Тихін, намилуючи клієнтов боки,—давненько, років, мабуть, із п'ять не заглядали.. А в нас—бачите—який поворот у курсі політики проїзошол—настоящая тобі матімир-хвоза... Не ті часи, не ті—що й говорити,—не 20 ий годочок.. Тоді, бувало, коли пригадуєте, Сило Степановичу, щоб дістати такого вдовольствія, без аршинного мандату і не думай, і не гадай!..

А тепер—просяю покорно за карбованець, а коли ти профсоюзний член—за 85 коп. і парся досхочу... Це як у купе, а которая публіка низько розрядного достоїнства—можна й дешевше.. Да! А порядки які були—сором холод, брудота, в парній ніяких функцій, коли благородному чоловікові по програмі випаритись треба—хоч плач.. Поверніться бочком, будь ласка, треба ще й з стого флангу „систему проїзвести“...

Сила повертається своїм величезним „бочком“.

— Так що скажете, Сило Степановичу, про наше заведеніє? Мабуть, у двадцятому році і в думці не держали, як можна з хліва таку реставрацію ремонту соорудить.

— Все це так,—мирить Сила,—все воно, конечно, харашо і навіть дивно, а совєцька власть, безусловно, в чистоті, понятія імеїть і якби скрізь така політика—кращої й бажати не треба. Але яка користь, Тихоне Радивоновичу, з тієї чистоти, коли душа твоя не має спокою, раз ти, приміром кажучи, по профсоюзній лінії свободное лицьо... Ну, от скажім,—я.. Ти мене запитав, чому я до вас довго не заходив. А причина тому, братець ти мой, дуже проста й зрозуміла. Сопричислений я, голубчику, до слободного аліменту і допомагаю правительству різні кампанії провадить. Без мене ні одна кампанія не обходиться. От і тепер—три дні, як з БУПР'у брав участь у зниженні цін.

А мало тих кампаній за революцію було! Заложницька, вщемительна, подорожно преїмуществен-

ная.. І нічого, голубе, не вдієш, так прикрутили, що доведеться лицем до села або до другої якої території обертаться. От і виходить, з якого боку точки на тую політику глянеш, воно, конешно, добре, коли тебе мують, а з другого боку . Обидно!

Принципіально — обидно! Ти поміркуй. республіка — свободная, і професія твоя — свободная, а жити тобі не зовсім свободно... якась непонятная „квіпроква“.

Остання репліка примусила мене засміятись. Сила опасливо озирнувсь і, побачивши мене, почав щось тихо говорити Тихонові. Розібрав я лише. „необережність .. чорт. . ще чого доброго з тих... з „смичкистів“, бач—„гліста какаая художочная“... Я одійшов, щоб не „смуцять“ Сили. Вздогін чув лише спокійний козлітон Тихона „А хто його знає, бо по голій людині ніякого хвакту—крім голого—оприділити неможливо, бо всі мандати в роздягальній залишаються“.

Маленький, кругленький чоловічок полосував віником високу лису фігуру по худій спині і солоденьким тенорком торохкотів .

— Я, дорогой мій Василю Дмитровичу, ходжу сюди кожної суботи, бо без гігієни жити не можу Мене ще покійниця мамаша змалечку до гігієни привчали, побивши на мені на цурпалки не одного віника. . Та й ревматизма моя жестокая того потребує, а страждаю я на неї—проклятущу - давно...

Як учепилась анахтема ще при царському гноті і не пускає—хоч плач. У Харкові за цей час 14 урядовців змінилось, а вона як засіла, і нема на неї ніякої революції. Тут лише й спасаюсь. Парок—то для ревматизми первеющос средство... І, благодареніє богів і совецької власті, харашо на цьому фронті стало. Лазня, вона хоч і комунальна, а все тут пунктуально содействуєть, а в парній ще й не всяка комплекція витримати може, ви сами побачите, Василю Дмитровичу.

Минулої суботи я тут парився з приятелем своїм Сергієм Івановичом, так його знаєте, апоколипсической удар ударив. Карету швидкої допомоги викликали. Правда, Сергій Іванович незвичайного корпусу чолов'яга і вагу він, як по старій системі—на луди—лудів до восьми добирає, а на різні там кілометри може й більш—хто його знає, а все ж таки.. Ви, здається, готові, Василю Дмитровичу, так підемо паритись, господи благослови...

Я пішов у роздягальню. Уже одягнений Сила Степанович прощався з Тихоном і говорив.

— Хоч по-вашому, по-совецькому, чайові і єсть „трудящой позор“, але не можу я без цього.. На, візьми.. А що, як та „гліста“, ще миється?

— Миється, миється, Сило Степановичу, покорно вас благодарю, миється...

„Гліста“ одягалась

ТОВАРИШ ДЕЛЕГАДЕНКО ПРО ЛІНІІ

Корній Іванович Делегаденко, помбух тресту „Центропудра“, помбух по суті і по спецставці, похитав головою й сказав:

— Влада наша, шановні товариші, конешно, хороша влада і міцна влада. Але непослідовна. У деяких своїх політиках влада ця—до речі законна і міцна влада—не витримує, сказати би, певної лінії. Намітить лінію, поведе її, а потім і зверне. От ви, шановний товаришу, говорили зараз про ідеологічні підходи у вихованні нашої молоді, про фізкультурні досягнення Радянського Союзу.

Добре, але голубчики ви мої .

Тут Корній Іванович випив чарку горілки.

— Я розумію. Фізкультура, звичайно, річ корисна для всіх трудящих, а товариша Семашка навіть популяризує отими, знаєте.

Сидіти в хаті якого чорта,
Сьогодні всі на свято спорталл

Так воно ніби й нічого. Ліній фізкультурна ніби й витримана, так антирелігійна звернула на бік. По антирелігійній лінії чорта нема, а по фізкультурній, виходить, чорт існує

Голі, напівголі стрибають у воду, крик галас Яка ж тут плятформа ?

Далі. Скрізь і всюди тільки й чути балачки про плятформу та лояльність. Значить і тримайсь певної лінії. А в нас що робиться?

Голі, напівголі стрибають у воду, пірнають у воду, крик, галас Яка ж тут плятформа? Де лояльність? Може та плятформа, що з неї в річку стрибають? „Ластівку“ роблять? У той час, коли країна переживає Дніпрельстан, у Карачівці плигають у воду напівголі люди, навіть неповнолітні Для чого? Що з голого візьмеш, яку кампанію серед голих переведеш, коли йому навіть особистої посвідки сховати нікуди. І, головно, хто потворствує? Нар-

комздоров'я, Фізкультрада Установи, офіційні установи Промови, оркестри, гасла.

Голий хлопчисько плигає в річку, а представник влади йому в долоні плеще. І це на десятому році революції!

Кругом диктатура, а дівчата в трусах ганяють по березі, а поруч залізниця, а на залізниці швидкі потяги, а в вагонах закордонні делегати. австрійські, американські, німецькі, англійські. Та вони ж не сліпі. Вони ж бачать .

Я, звичайно, не проти влади, до речі сказати, влади міцної, законної й харошої, але, іноді, знаєте, проривається

Корній Іванович випив ще чарку і почав говорити про якісь непорядки в Церобкоопі

СПОГАДИ

Лежачи в купі ріжного дрантя на благбазівській „тучі“, старий подертий футбольний буц зневажно глянув на свого сусіду—такого ж старого і подертого чобота-юхтовика—і промовив:

— Ну, що ти бачив у житті? Чим згадаєш його? Купив тебе робітник за 15 крб по кредитуванню Місив тобою калюжі, розбуваючися, кидав тебе під лаву і, проносивши два тижні, продав тебе сюди ось цьому халамидникові за 70 коп, поминаючи родителів Церобкоопу, і все. А чи бачив ти хоч раз зелене поле з трибунами? Чи вилітав ти на те поле на нозі стрункого правого краю або центр-хавбека? Чи чув ти вплодисменти і радісні репліки глядачів

— Ну, сьогодні наші накоцають

— Хто накоцаїть?!

— Наші накоцають.

— Ваші накоцають? Та кинь ти бузу терти! Їхні накоцають?! А вони в галки бачили. хвоста, щоб накоцать ..

Не чув ти, звичайно, цього Куди тобі, шлапаків! А бачив ти колинебудь, як після свистка судді, 22 юнаки починають гатити нашим братом-

буцом футбольного м'яча так, що бідолага аж кавчить?

А чи забивав ти колинебудь пенальті? А в „каші“ біля воріт заїздив ти замість м'яча в зуби голкіперові так, що на тобі залишалась пляма від спортсменської крові? Перебивав ти хоч раз ноги бекові, або влучав ти в живіт центр-форвардові так, щоб тобі нічого, а форвард катив додому в кареті швидкої допомоги...

Старий буц перевернувся на другий бік, штовхнувши чобота в носок

— Ну, посунься,—сказав він.

Чобіт покірливо посунувся, і буц почав знову.

— Да, браток. Були діла, були... І які, падлець буду, діла були! Єсть що згадати, не так як у тебе. Одного разу грали в Москві. От матч був! Результат: 14 зубів, 6 ребер, 2 ноги. Про синяки, одливання водою та про інші дрібниці й не говоритиму. Бо що це все значить, коли ми перемогли з рахунком 2:1. Ти знаєш, що це—2:1? Ти не знаєш, що таке 2:1? Ой, малахольний. Для чого ж ти жив на світі? Невже твій хазяїн зроду не бачив футбольного матчу? Що ж він робив? Напевне сидів по пивних, глушив пиво, а ти сидів під столом та човгався в плювотинах. Нічого сказати — свідоме життя. Я б збожеволів, накажи мене бог.

Не, товаришок, нам, спортсменам, краще було!

Уяви собі. Їдеш ти після матчу на трамваї чуюш такі бал ачки:

— Ну, й грають же зарази! Стьопка, ти примітив той момент, як повів наш правий край та як пасонув на центр, так у Москви зразу слабо стало Гайка розгвинтилась, бо центральна тройка як підхопила, так м'яч хвилин п'ять шпандорив по кумполах, аж поки лівий інсайнд не засунув „мертвяка“ під самісіньку штангу. Та такий же „шут“ був, що з голкіпера аж трусики впали Ну й грають же ж—спасу неті!

А хіба тобі не приємно це чути, бо то ж ти був на лівому інсайндові і це ж ти загилив „мертвяка“ під самісіньку штангу. Дійсно, вдарчик був! Пам'ятаю, що в мого хазяїна аж у середині щось хруснуло—такий був ударчик.

А що з публікою робилось! Ревла, браток, хвилин 15. Тільки й чути було. „Що не светить? „Слабодіркувати“ „З ким беретесь?!“ „Вам би ще років із три треба було в паршивого гандбола потреніруватись, а тоді вже за футболу братись?!“

Старий буц тяжко зідхнув і скоса поглянув на чобота.

Він сподівався на ефекта, але чобіт спав, прикрившись старою рудою халявою.

— Спить, зануда Постій же, я тебе коцну...

Але цей професійний намір не здійснився, бо інвалід-халамидник витяг буца з купи за подерте вушко і почав щось пояснювати покупцеві юнакові років 15-ти.

ПЕРЕДОВА ЛЮДИНА

Що не говоріть, а раніш було краще

Ну, от візьмімо, приміром, великдень

Святкуємо ми його, як і раніш—три дні, різниця лише в тому, що раніш святкували ми його неділю, понеділок і вівторок, а тепер святкуємо суботу, неділю й понеділок.

І невелика ніби різниця, але все якось воно не так.

Раніш, поки паска була просто паскою, а не міщанським забобом, жилось і святкувалось значно простіше й покійніше.

Понапікала жінка чого там помагається, насмажила поросят, курей, ковбас, крашанок приготувала з сотню, ви горілки придбали четвертину там чи дві і починаєте святкувати

Їсте, п'єте, Христа воскреслого прославляєте Сонечко світить, травиця зеленіє, горобці цвірінькають, сусіда ригає, ви від нього не відстаєте—і все хороше, лагідно, урочисто.

А чому це так було?

А тому, що солідарність у людях була, думки були однакові.

Всі знали, що святкувати треба, бо Христос таки воістину воскрес. Не було отих пущьвіринків, що тепер ходять із барабанами та „Долой, долой монахов“ виспівують.

Єдність була

Всі святкували добровільно—ніхто не примушував. Не так, як тепер, що коли оце й святкуємо, то не з „убіжденій“, а через те, що кодекс праці вимагас. Свобода була, свідомість.

Раніш ваш приятель і колега по службі Стратон Свиридонович приходив до вас, пив, їв, христосувався і край. Було радісно, було приємно. Шкоди нікаторої, бо хіба можна вважати за шкоду, коли Стратон Свиридонович скатертину спотикачем залле або відпочине п'яний на ліжкові та чобітьми подушки пошмарує—це ж дрібниці. А зараз? Що може вийти з того, як побуває у вас на великдень Стратон Свиридонович?

Уявіть собі, що після свят приходите ви на посаду. А Стратон Свиридонович прийшов раніше і вже розповідає, як він був у вас на перший день, які у вас були чудові пундики, як горіла лампадка, як христосувалися, як співали хором „Ангел вопіяше“ і т. д., і т. інше.

А секретар місцкому й питає вас.

— Як же це так, товаришу Активенко, Ви ж у п'ятницю на загальних зборах докладчиком виступали про забобони, громили якусь легенду про якусь воскресіння якогось Христа, а вдома і легенду прославляєте, і забобонних пасок понапікали?

Бачите—уже й неприємність, і на лояльності вашій може окошитися.

А раніш цього ніколи не трапилося б. Бо раніш і місцкомів не було, а теперішній секретар святкував паску однаково, як і ми грішні.

Ще гаразд, як завітають до вас на великдень свої, як то кажуть, люди. Ще нічого А уявить собі, як заскочить раптом хтонебудь із тих, знаєте, антирелігійників, що святкують насамоті, щоб ніхто не побачив. Що тоді? Як уникнути неприємности, коли людина вже до хати заскочила? Дуже треба бути спритному на такий випадок, і я, шановні громадяни, не помилюсь, коли скажу, що в таких випадках треба робити так, як робить мій знайомий Андрій Панасович Куценський. Ви його, напевне, знаєте. Це той самий Андрій Панасович, що править за помбуха в „Онучтресті“.

Заходжу сьогодні до нього. А в нього, голубчики,—рай.. На столі печене й варене, а грамофон все божественне виспіває.

Похристосувались, випили, закусили.

А я його тихенько під бока—штовх та, підморгнувши, й питаю:

— А що б,—кажу,—було, якби оце до вас хтонебудь заскочив із тих, що ото „Долой, долой монахов“? Га? Як би ви тоді, Андрію Панасовичу? Ви ж на посаді за активного антирелігійника йдете?

А він, знаєте, випив чарку запіканки та й говорить

— Пусте, голубчику. Аби, голобчику, голова на

плечах, можна з усякого становища вискочить Поперше,—говорить, грамофон гратиме не „Єлиці во Христа крестітеся“, а гратиме, що мені або гостеві забажається включно до „Ми юнії спартаки“. Подруге, страва, що на столі стоїть, осу-

— Спробуйте лише його зачепити, то він вас зразу
„Дайош Дніпрельстан!“

часнена на 100%—ви лишень придивіться: папушника я, замість забобонного баранця, уквітчав фігуркою піонера з шоколадами, яйця виключно червоні, жовтих („угодовці“) — нема, блакитних („петлюрівщина“) — нема, хрін, що в поросяти в роті, пофарбував буряковим квасом—теж вроді черво-

ний, на сирній пасці скрізь п'ятикутні зірки У мене, дорогою товаришок, усе зважено, все завбачене.

— Добре, говорю А як же з тим, що ото й на папушниках, і на серветках, і на яйцях понаписувано: „Х. В.“ та „В В“. Це ж означає: „Христос Воскрес“, „Воїстину Воскрес“?

— А то вже як для кого, а для отих, що „гірше за татарина“, це означає: „Хочемо випити“ або „Хочете випити?“, а „В В“ відповідно: „Випийте, випийте“ або „Вип'ємо, вип'ємо“. Не, голубчику, мене на юринді не впіймасш. Я не з таких. У мене, голубчику, попугай єсть Так раніш він крім „Христос Воскрес“ нічого не вмів вимовляти, а зараз я його перевчив Спробуйте лише його зачепити, то він вам зразу: „Дайош Дніпрельстан“... У мене, голубчику, закон—я від епохи не відстаю.

Громадяне! Щоб під час великих свят не зіпсували вам настрою деякі неприємні візитьори, робіть так, як робить Андрій Панасович Куценький.

ФАКТОР

Всі кричать: фактор, фактор! Та ще й могутній ніби фактор.

Але—даруйте мені—я з цим гаслом ніяк погодитись не можу.

Може кому й фактор, а мені — неприємний факт

Я—ворог радіо! Я терпіти не можу радіо.

Я—переконаний ворог радіо.

І коли оце позавчора на вулиці я когось випадково штовхнув, і цей „хтось“, поглянувши на мене скоса, промовив таким басом, ніби в нього замість горла гучномовець. „Штовхасться.. Мачта антенная!... я зненавидів радіо ще більше, бо мене ніколи так не зневажали.

Ще б пак! Мене порівнюють з якоюсь ломакою. Правда, я високий на зріст, але ж я до деякої міри людина. Я до міськради депутатів вибирав. Може й мене оберуть колинебудь за депутата. І—ломака.

Як вам це подобається?

Ні! Заявляю категорично: я ненавиджу радіо.

Ви знаєте, що робиться у мене вдома? Не знаєте? Ви й уявити собі не можете.

Гризли мене жінка й діти і, нарешті таки, до-
гризли

— купив я того фактора.

І що тепер робиться?! .

Усе помешкання в проводах, конденсатори на
кожнім кроці, діти ходять не ївши, бо жінці ніколи
вона, знаєте, хвилі ловить.

А вже як дізнались того фактору діточки (а в мене
їх троє)—кінець!

Зразу. давай навушники.

Що жі!—Дав! Дві пари купив, а одну на службі
вкрав. одрізав від двох телефонів

— Жах! Сором'.

Громадянство! Знайте, що один виборчий голос
до міськради останнього скликання подав злодій.

І злодій той—я

Призвели таки діточки

Між іншим, про дітей.

Про те я вже не говоритиму, що в них на вухах
мозолі від навушників, скажу лише, що до фактору
вони в мене звались по-людському. Галина, Палажка
й Павло.

Тепер звуться по-жінчиному: Трансляція, Батарея
і Штепсель.

Тепер іноді скажеш.

— Хвилічко (раніш була просто Химка), Хвилічко!
Ти б утерла носа Павлові. .

А вона сидить із навушниками на ліжкові, втелю-
щивши очі в стелю, та

— Павла тут нема. Є Штепсель!.

— Втри, кажу, хоч Штепселеві, а то соплі через Трансляцію вже на Батарейо капують...

Це по вашому життя?..

Не вечеряю вже третій тиждень, бо в 5-15 — радіо-жовтеня, в 5-30—радіо піонер, в 6 12—радіо-комсомол, а з сьомої, сами знаєте, починається вже й доросле радіо

Коли ж тут у чортової хвилі вечерять?!

І так, уявіть собі, щодня

Отаке мос життя Власне не життя, а „завчасне заземлення“!

І ТУТ РЕВОЛЮЦІЯ

Щоб підвищити музичність серед червоноармійців, в Ленінграді організують хорові інструкторські курси.
„Известия ЦИК'а“

„То лі дело“—за старих часів.

Музичність сама підвищувалась, бо як вийде, бувало, фельдфебель—цей інструктор і диригент—та як „загньот“ співакам декілька музичних реплік, так аж стіни розлягаються од „царя туре-ахмед-ського“ або од „цить, Дунька — мовчи, Дунька“!!

— Знов баса не в тую асролябію попали! Вище! вище-е-е!!—растуди твою налєво!! Тенора—грубєє-е-е!! Рабинович! Обозначай шаг на месті, а не крути задом, як холодногорська перекупка Тоже—защитник отечества

Одне слово, методи були переважно практичні, а теорія відогравала ролю підсобну і то в випадках, так би мовити, екстраординарних

— Ой, штось то я, реб'ята, помічаю, що почалася юрінда. Хіба це „пеня“? Стячть і ротом дви-

гають задля маскировки. І хоч би один-два, а то таких неізнаних ігоїстів розплодилось штук сорок...

— Діжурний! Зібрати після молитви всіх „неізнаних“—список я дам—треба теорію загнати, хоч і не люблю я стоїти каніфолі.

Р-р-разойдісь!!

— Да!.. Так знаєте ви, господа ігоїсти, що таке „пенія“? Для чого вона? Ти думаєш, Сидоренко, що єто так собі, „предмет“ і більш нічого. А чи звесно тобі, необразованная твоя пика, що „пенія“, крім того, що веселить салдацькую душу, приносить пользу твоему ограниченному здоров'ю?

Вона розвиває „слізистую оболочку“!!

А як розвиває — я вам, сукини сини, зараз об'ясню

У кожній людині в горлі єсть клапан. За тим клапаном єсть перепонка, або, по-вченому, слізиста оболонка.

І от, як ти співаєш, із тебе—через груди — виходить напор з воздуха і смикає тую перепонку, як струну...

Значить, і грудям—розвитія, і перепонці — розвитія, і... дурній твоїй голові—розвитія, бо не буде через твою дурну голову від начальства замічення і не будеш ти без зміни на кухні картоплю чистити .

От що значить „пенія“!!

— А ну, Сидоренко, шкварни для репетиції „Полюбила коваля“!!

— На месті, шагом м а-а-р-р-ш-ш!

А зараз?

Скінчить отой інструктор курси, приїде до своєї залоги, зберуться червоноармійці в клубі чи де там і почнеться:

Теорія музики, сольфеджіо, ноти, гами, різні там сі-бемолі, та до дієзи, модерати, та в „піч-ті-кати“...

Ну, скажіть, будь ласка, чи скоро — за такою купою теорії—ота бідолашна „слізістая оболочка“ дочекає на „розвитіє“?

А ще кажуть, що .

Е-х-х-х. .

РОЗЧАРУВАННЯ

Я, шановні товариші, людина майже культурна і завжди покладаюсь на науку. Не можу, одне слово, без науки дихнуть. Наприклад, дружина огірки солить, а я стою поруч з „Подарком молодим хозяйкам“ у руках і стежу, щоб усе було за наукою. Підскочить, припустім, така ситуація, що треба Дніпрельстанові (синкові) клізму поставити, я беру „Сам собі лікар“ і, поки мій син галасує, тримаючись за живіт, перегортаю 300 сторінок „Сам собі лікаря“, відшукую те місце, де говориться про наукове ставлення клізми, і Дніпрельстан мій починає знову галасувати вже від науки.

Взагалі ніхто не має права закинути мені, що я ігнорую науку. Ні в якому разі.

І коли я, прочитавши в газетах (бачите, і газети читаю) про затемнення сонця 29 червня, почав готуватись до цієї всесвітньої події, то в цьому нема нічого дивного. Готувався я основательно. Читав „Вечернєє Радіо“, закоптив скло, згадав мимоволі, що на початку війни 1914 року теж було затемнення сонця.. Але згадав це між іншим, бо певен, що війни не буде, бо ми війни не

хочемо. А коли доведеться воювати, то хай знають, акули, що ми готові. До речі, ніколи не думав, що сахарин такий дорогий. Коли порівняти з таранею, то виходить, що кіло сахарину коштує, як 5 пудів тарані. Ну, сахарин сховав у радіо приймач, а що робити з таранею—не знаю.

Кум Бензол Йосипович раяв зробити з тарані матраса. Доведеться, мабуть, так і зробити. Неприємно трохи, але нічого не поробиш. „Хочеш миру—готуйся воювати“.

Значить, про затемнення 29 червня прокинувся о 6 годині ранку. Поснідав таранею. О 7 вийшов із дому. Вирішив спостерігати на вулиці, як природа переживатиме цю подію. Наука говорить (читав у календарі), що рослини, а особливо тварини, реагують. Добре. Почалося затемнення і разом із тим почалось розчарування моє в науці.

Дійсно, товариші, з тим затемненням наука підкачала.

Дійсно—бачив. Безсловно, сонце затемнило з лівого флангу. Вроді на нього хто насунув, а потім одсунув звичайну сковороду. Та й то не спромігся на все сонце насунути, а лише на половину.

Ну, насунув! Ну, добре! А далі? Де зміна явищ у природі? Де паніка серед тварин і рослин? Не бачив ніякої паніки. Правда, в трамваї на Пушкінській була колотнеча, так то зовсім з іншої причини. Висаджували якусь громадчанку, що хотіла п'ятилітню дитину за трьохлітню провезти й кричала на кондуктора.

— В міне муж не знаїть, сколькі йому лет, а то він знаїть...

Так це ж у нас трапляється щодня.

Тварини трималися спокійно. Коні візників, як і завжди, залишали на брукові нормальну кіль-

Почалося затемнення і разом із тим почалось розчарування моє в науці

кість спецхарчування для горобців, собаки в на-
мордниках тримали себе теж пристойно. Відкри-
тих виступів проти пригноблення собачих прав не
спостерігав. Кози?.. Але скільки тих кіз у Харкові?..
Люди?..

Люди дійсно реагували, але якось невиразно. Кожен дивиться на сонце через чорне скло, а що в людини на думці — піди довідайся. Інший дивиться на сонце, а сам може думає „Не спізниться б на посаду, а то оштрафують“. Люди — вони завжди люди.

А паніки не було абсолютно. Не те що паніки, навіть п'яного ні одного не бачив.

От і вір після цього календарям, вір науковим авторитетам. Їй-богу, ще одне затемнення, і я цілком розчаруюсь у науці. А може зробити це зараз, не чекаючи на затемнення? Принаймні, хоч мійому Дніпрельстанчикові буде легше.

ПРО ВУДКУ, РИБКУ І ВЗАГАЛІ

Найкраща розвага літом—це ловити рибу вудкою. Коли людині остогидне нудити світом, людина починає вудити. Ріжниця між цими двома „заняттями“ майже нікаторої нема, а тому людина нічим не ризикує.

Якже ловиться риба вудкою?

Погано ловиться, а найчастіше зовсім не ловиться.

Що таке вудка в цілому?

Через те, що російського прислів'я „На одном конці черв'як, а на другому дурак“ до наших українських умов пристосувати нам трохи незручно, ми визначаємо вудку так:

Вудкою називається знаряддя, призначене для масової перевезки в дачних і інших поїздах у напрямку до тих місцевостей, де є річки, озера й ставки. В місцевостях, де нема залізниці, масову перевезку замінюють масовою переноскою.

Вудка—річ дуже складна.

Складається вона з: вудилища, лески, поплавця й гачка.

Вудилище. Довга бамбукова або з ліщини (орішина) ломака, якою, ідучи рибальчити, дуже зручно збивати яблука з найвищої яблуні. Збивати

яблука по чужих садках не рекомендується, бо для цього, крім вудилища, треба мати ще й швидкі ноги.

Л е с к а. Теж довга, але вже не ломака, а нитка. Шовкова, або з англійського шпагату, або з кінського волосу. Важлива деталь: найкраще риба береться на леску, зроблену з хвоста смирної коняки

Особливість лески, незалежно від матеріялу, з якого вона зроблена—заплутуватись як раз тоді, коли ви прийшли на річку і хочете пустити вудку в „дійствіє“. І так же ж заплутується, проклятуща, що майже завжди доводиться розплутувати її способом Олександра Македонського.

Г а ч о к (крючок) або риб'яча смерть Це та частина вудки, що має органічне „свойство“ чиплятись за все, крім риби. Чипляється за осоку, лозу, очерет, ваші власні штани, підводну корчу й інші зовсім не подібні до риби речі. Авторів цих рядків довелось торік витягти з Ворскли звичайні парикмахерські ножиці, але риби автор, принаймні в той день, як і взагалі за ціле літо ні одної не впіймав.

П о п л а в е ц ь Поплавець відіграє ролю сигналізатора. Він надзвичайно точно й вчасно підкинує вам, що риба з'їла вже насадку і що треба насаджувати на гачок нову насадку, бо риба — ця нетерпляча істота — негайно покине ваші вудки і почне їсти насадку у вашого сусіди. А це викликає заздрість Та не звичайну, а жадливу охотницьку

заздрість Дійсно ж жах. Ви на власні очі бачите, що поруч у Петра Ванченка, або в Грицька Винника раз-у-раз клює, а ваші поплавці стоять непорушно Та тут від заздрости у вас у середині може нетерпляча жіла лопнуть. Взагалі поплавець надзвичайно важлива частина вудки. Принаймні він завжди вказує, що риба в річці є і що риба ця почуває себе не погано, поснідавши вшшою насадкою.

Хтось із євангельських вождів сказав, що „Вєра без добрих дел мертва єсть“, то так і вудкою без насадки риби не впіймаєш

Що ж таке насадка?

Н а с а д к а (інакше — меню риб'ячого харчування) - це все, що насаджусте ви на гачок з метою впіймати рибу. Риба хвтає насадку, разом із нею гачок і . ах! Розумієте тепер, що не буде з нашого боку помилки, коли ми скажемо, що насадка в складній системі вудки відограє ролю звичайнісінького провокатора.

Риб'ячих провокаторів багато (з цього боку риби ще щасливіші за людей)—горох, пшеничка, каша, хліб, макуха, червяки, гробаки, метелики, мухи, коники, жаби й живці. Живці це маленькі риби: піскарі, бубирі, верховодки й інші.

Найкраща насадка, в чому ми з власного досвіду непохитно упевнились, це: горох, пшеничка, каша й хліб. Насадки, що однаково вживають, риби й рибалки. Цього не можна сказати про червяків, гробаків, мух, коників, метеликів і жаб. Тут

риба „за“, а рибалки, категорично „проти“. Трохи окремо стоїть макуха. Конопляну макуху їсти можна. Посолена вона не погана. Макуха з рапсу, соняшників, льону, куколю значно гірша за конопляну. Дуже гірка.

Але ці сорти макухи мають прекрасну особливість. Чим більше сидите ви на річці, тим більше вони наближаються якістю до конопляної макухи.

Вище ми описали головні, так би мовити, приладдя, що за їх допомогою рибалка має можливість мріяти про масове знищення щук, окунів, чабаків, коропів та іншої риби.

Тепер декілька слів про підсобні.

Торба або кошик, куди ви маєте змогу покласти хліб, сало, оселедці, сіль, тараню, яйця, сірники, махорку—речі, що їх відсутність дуже кепсько відбивається на наслідках охоти. Висновок, чим більша торба, тим більше шансів, що ви не швидко підете додому, отже впіймаєте більше риби. Досвід говорить, що кількість упійманої риби прямо пропорціональна кількості загубленого на рибальстві часу.

Кійок. Звичайний кійок. Призначення його— захищати ваші штани й литки від місцевих собак. Деякі скептики можуть закинути авторові, що кійок річ не така вже необхідна. Але на авторову думку навпаки. Доказом цього автор досить охоче демонструє сліди собачих зубів на правій авторовій литці. Результат тих часів, коли автор був скептиком й ігнорував поради досвідчених рибалок.

Деякі поради для початківців

Рибальське привітання. Прийшовши на річку і побачивши, що вже якась потвора сидить і вудить, ви підходите, сідаєте поруч і промовляєте:

Рибка плаває по дну!

Досвідчений рибалка, такий, знаєте, риб'ячий вовк, обов'язково не гляне на вас і прокаже

Навряд упіймаєш хоч одну.

Вважайте, що знайомство оформлене і ви маєте право повести коротеньку професійну балачку.

— Ключють?

— Сідай—сам довідаєшся.

— Є щонебудь?

— Ні, крім тебе, ще ні одного дурня не було.

— Так! А на що ловите? На макуху, кажуть, добре береться?

— Береться й на макуху.. А покищо, йди ти під три чорти, щоб не було близько твого й духу...

Звичайно, це не єсть типова розмова, але наведений зразок свідчить, що чемність і привітність серед рибалок стоїть не на останньому місці.

Як досягти найкращих результатів, с.-т. як впіймати багато риби

Єсть різні способи, але за найкращий вважається такий.

Ви примічаєте заздалегідь, де саме ставлять на ніч ятіря рибалки-професіонали (ті, знаєте, що ото весь час швендіють на човнах повз ваші

вудки, робити їм, лодарям, нічого), а потім уночі сідаєте теж на човна, тихенько під'їздите, витрушусте з ятірів рибу собі в торбу (бачите, торба!) і йдете собі додому. Треба лише кожній рибині поробити гачком у роті дірочки, щоб потім легше було довести, що риба впіймалась на вудку.

Цей спосіб—прекрасний спосіб. Серед рибалок він має надзвичайно поетичну назву—„незабутній спосіб“, бо забути скільки разів вас били і як вас би-и-и-ли дійсно трудно

Закінчуючи статтю, хіба можна втриматись від заклику:

— Громадяни! Хочете довше пожити на світі— ловіть рибу!!

Пам'ятайте, що найживучіший нарід на світі—це вудильщики.

Приклад Авторові цих рядків 40 з гаком. Вудкою він орудує років з 10, причому „незабутнім способом“ ловив за життя 30 раз (не більш разу за літо).

!—як бачите—живий.

„ОСКУДЕНІЄ“

Голова місцевої філії союзу мисливців згорнув газету й зідхнув.

— Знову...

— Що „знову?“— запитав секретар.

— Та ось знову в суботу біля Кулгинівки один утопився—за качкою в болото поліз,—а один всадив заряда в спину якомусь селянинові—мало на смерть не забив Треба щось робити, Василю Гордійовичу Читав я недавно в одній столичній газеті, що слід би отаких горе-мисливців водити на полювання з інструкторами. Може й нам спробувати, як ви гадаєте, га?

— А що ж, давайте спробуємо

— Добре. Пишіть постанову.

З лісу вийшла група мисливців чоловіка з 20. Одійшовши кроків двісті, група розташувалась на невеликому бугорчику Один з мисливців, поважний дідок у рогових окулярах, з паличкою і з термосом через плече, зняв капелюха, обтер лисину хусточкою і сказав:

— Ну, й пече...

— Да, припіка,—відповів йому юнак, увесь обвішаний набоями, пантронташами, ягдташами А проте, Кирило Петровичу, вже пів на четверту. Може починемо?

— Зараз почнемо

І в цьому „почнемо“ чулося, що Кирилові Петровичу принаймні доведеться починати або вмирати, або сідати в спеціальне крісло зубного лікаря.

— Значить, шановні товариші, минулої неділі, ми з вами студіювали качку. Певен, що ви ще не забули моїх зауважень і вказівок Темою сьогоднішньої нашої лекції буде заєць

Заєць належить до групи диких звірів Водиться переважно скрізь У природі існує багато зайців, але грубо, схематично так би мовити, їх можна поділити на 4 породи. залізничних, радіо-зайців, базарних і лісових (польових, лугових). У даному разі нас—мисливців - цікавлять лише останні дві породи, с-б базарні й лісові зайці, через те, що перші дві породи виечають досить охоче і не без успіху мисливці залізничного контролю і агенти фінвідділу

Значить, про базарних і лісових зайців

З попереднього мого зауваження ви напевне зробили висновок, що назву „базарний“, „польовий“, „луговий“ і „лісовий“ зайці набирають від тих місцевостей, де вони плодяться, живуть, працюють і виконують різні обов'язки, можливо виборні, а можливо й по призначенню Що таке базар, ліс, поле луг—ви знаєте з моїх попередніх

лекцій, але для доцільности коротенько нагадаю. Базар—це місцевість, де ваша мама заковує продукти, лісом називається загальне зібрання дерев, лугом—пленум трави й сіна, а полем—житло-площа майбутніх французьких булок, поковських пундиків і копійчаних бубликів.

У цьому місці Кирило Петрович закуриє люльку. Аудиторія присунулась ближче

— Йдемо далі. Характерні ознаки зайців короткий хвіст, довгі вуха і задні ноги довші за передні.

Виглядом своїм зайці нагадують до деякої міри невеликих собак і підсвинків до трьохмісячного віку. Отже, щоб підчас полювання ви випадково не застрелили цуценяти або підсвинка, пам'ятайте основне зайці ніколи не гавкають і не кувикають. Значить, коли ви забачили денебудь звірину, яка на вашу думку може бути й зайцем, ви раніш, ніж стріляти, потихеньку підходите до звірини і ніжно промовляєте: „цю-ці-цю ці“ або: „паць-паць-паць!“ І коли після цього звірина не гавкне і не закувіка—стріляйте Жодного сумніву: перед вами заць.

Тепер переходимо до другої частини нашої лекції, а саме: як стріляти зайців?

Увага, товариші! Пам'ятайте, що мисливець не для того існує на світі, щоб вивчати зайців, він існує для того, щоб нищити зайців.

Як же стріляти зайців, щоб. 1) не одстріляти собі ноги або руки (труднощі за наших часів добути протеза) і 2) не застрелити когонебудь з товаришів (турботи по влаштуванню похорон,

підготовка до надгробної промови, аліменти собаці забитого і т. д. і т. д.).

Щоб позбавитися цих неприємностей, треба: а) визначити точно, під яким градусом північної довготи чи західньої широти сидить або лежить заєць, б) під яким градусом (не горільчаним звичайно) стоїте ви.

Визначивши це, ви прикладаєте долоні до рота рупором і кричите.

— А а-г о-о-в! Товариші-і-і! Я вгледів зайця! Він лежить на захід від мене під 42:88' північної довготи Зараз стрілятим-у-у! Заряд летітиме на північний захід! Хто там ходить, тікай, або ховайся-я-я! Попереджую-ю-ю! Раз, два, три!

А потім уже безпечно стріляєте.

Це коли заєць лежить. А коли заєць біжить, засоби підготовки до стрільби залишаються ті самі. Ріжниця лише в тому, що всю підготовку ви проробляєте швидше, залежно від швидкості заячого бігу. Замість поважного: „Аго-о-ов! Товариші, я вгл е-е-е-дів і т. д“, ви кричите одразу—швидко, швидко: „Товариші, я вгледів зайця, він біжить і т. д.“. Коли на вашу тираду заєць, якто кажуть, „припустить“,—і ви відповідно „припустить“.

На цьому я закінчую нашу сьогоднішню лекцію. Зачоти в неділю за два тижні, тут же. Іспити провадитиму за програмою:

Качка та її вплив на психологію початківців-мисливців, заєць і статистика нещасних випадків під час полювання, мисливська собака та її світогляд...

Аудиторія почала закусувати. Сонце припікало.

КІНО НА СЕЛІ

— Так кажете, Гуровичу, у вас на селі кінематограф є?

— А то як же? Справжнісінький! Щонеділі розделує у нас-таки, в школі .

— Цікаво?

— Дуже цікаво, що й говорити! Спасибі нашим шефам, догодили, сказати би, народові .

— Давно ж він у вас?.. Розкажіть, будь ласка, як же воно так сталося, що й у вас—у Жабоквакалці—кінематограф з'явився. .

— З охотою.

Почалось воно так:

На другу пречисту ходив по селу наш виконавець Гарасько Сознательний і наказував, щоб у неділю прямо з церкви „увесь правоголосний і безправоголосний народ і которі женщины приходили до сільради на сход“. Сповістили, мовляв, по телефоні з району, що у неділю приїдуть на село шеф показувать змичку

Приїдуть—проказував Гарасько,—небезпрременно прямо з городу на антанабилі, а тому—не спізнуйтесь, граждани! Бо воно хоч і шеф, а все ж таки людина і невдобно показувать свою повну індіхви-

ренцію, когда людина старається, хоч і на анта-набилі .

Явка, між іншим, добровольная, а тому хто спізниться або не прийде зовсім . говорити не при-ходиться .. Однословно, щоб жалкувать ув по-слідстві—приходьте, граждани, всі обов'язково ..

У неділю батюшка зарані скінчили службу, і вся громада посунула до сільради зустрічати гостей.

Дійствительно, приблизно говоря, на обідню пору—приїхали

Шеф—огрядний чолов'яга, пудів на шість, у ко-беняку, з окулярами на кашкеті, і поруч його змичка—гарненька тоненька жіночка у червоній хустці.

Влаштувався мітинг.

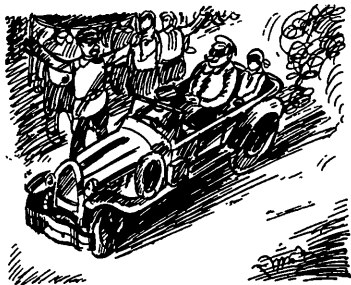
За почесну президю обрали діда Юхима Пер-вака—він у нас завжди туу должность сполняїть.

Насамперед шеф завітав до громади і попро-хав Гараська „немедліно од'їскать“ хазяїна того поросяти, що вони антанабильом на вигоні за-давили.

— Потому,—сказав шеф,—ми хоч і городськії, а розуміємо, што порося невинувате в тому, що на світі є політика й змичка. А власність ми визна-ємо і за поросячий реманент збитки безсловно ви-платимо. Не турбуйтесть!..

Але турбуватись майже не прийшло, бо до сіль-ради бігла, мов несамовита, баба Палажка Совхо-зиха і так репетувала на весь майдан, що дід Юхим забрав собі слово і промовив до шефа

— Не інакше, дорогої товариш з городу, порося Палажчине, бо ета активная баба даремно нікагда не галасуїть і треба, найшвидше, єтую ора-торшу припинить, поки вона не распропо. ганди-

Шеф — оградний чолов'яга, пудів на шість, у кобеняку, з окулярами на кашкеті, і поруч його змичка

рувала антанабильову маму і вашого, звиняйте, тата...

Шеф погодився, витяг трояка, і на цьому урочиста частина мітингу закінчилася.

Далі забрав слово шеф і говорив довго-довго, годин зо дві, а змичка ввесь час мовчала і лише іноді плескала в долоні.

Говорив про все потроху про Китай, про попів, про кооператив, про школу ..

Проказував про те, як совіцька влада ввесь час хоче когось „лицем до села“ обернути, а воно, лиха личина, ніяк не обертається

Нарешті, шеф довго говорив про якогось „великого німого“, що придумав апарата, і зараз говорить краще за балакучого

Що від того німого велика людям користь стала. .

Що можна за допомогою того німого апарату, сидючи, приміром у нас, у Жабоквакальці, бачити, як люди по інших країнах живуть, як вони тес життя будують і як, мовляв, ми „у всьой той культурі“ задніх пасемо .

Одне слово, зацікавив нас шеф дуже, так, що дід Юхим знову забрав слово і сказав шефові

— А ніззя лі, дорогой докладчик з городу, мітинга припинить, бо вся громада дуже задоволена, хоч і не обідала .. А коли ваша ласка, чи не можна нам на село такого, хоч поганенького, німого апарата дістати, щоб і ми користь мали і з задніх у передні, за вашою допомогою, пересунулись .

На це шеф відповів: „дорогі граждани, не турбуйтеся і не сумлівайтесь, ми шефнюсмо організовано і подбаємо про те, що й у вас на селі буде кіньмитограф“.

Потім шефи поїхали.

Народ розійшовся дуже задоволений, і ще тижнів зо три жваво обговорювали .. як повезло отій

куркульці Совхозисі, що здерла трояка за шолудиве порося, яке й семигривника не варт.

Потім, місяців через два, привезли з городу до школи апарата і тепер щонеділі цокотить лиха личина і показує..

Чого тільки не показує?!!

— Ну і що ж? Велику користь мають селяни?

— Отакої!.. А як же?

Та скажіть на милість, коли б ото я, Сидір Гурович Просяний, та побачив „Свадьбу у Курвляндії“
Або „Макса на похороні своєї рідної тещі?“

А й справді!

Хіба покриєш такого аргумента?

Я, принаймні, не покрив.

КРАХ КАР'ЄРИ

(З портфелю комісії по обслідуванню низового апарату)

I

Голови Н сільради Тараса Кички

З а я в а

Позаяк ворогів у совецькій власті не перевелося і всі вони прагнуть як би знищити вірних совецької власті людей, то я пишу цю заяву, знаючи, що на мене подано всякі скарги контрреволюціонерами і саботажниками. І я прошу комісію увнять мойому слову захитника совецької власті і одкинуть неправильні доносительства.

Бо коли скаржитесь до вас громадянин Голоштан, ніби я його неправильно посадив у холодну за несовременной узнос продподатку, то поступив я правильно і по закону, бо хоча Голоштан і належить до сословія незаможників, але він спізнився з узносом аж на цілий день.

А ще не довіряйте, товариші комісія, коли вам злосні бандицькі елементи будуть скаржитись, ніби я, випивши у куми Гапки самогону, вийшов

на вулицю і почав розказувати дівчатам соромицькі речі, а потім вів себе без усякого приличія. Насправді ж я, як сознательной борець вів агітацію за Авіяхем, у чому не було неприличія, а тільки отсутствіє соответственных приспособленій.

Ще може хто клепатиме на мене, ніби я потураю попам, то я не тільки не потураю, а навпаки, лишаюся вірним борцьом за совєцькую власть на місцях, про що свідчать прикладені до цього заяви громадян, в чім і підписуюсь Голова сільради Тарас Кичка.

II

У сільраді не помічав нічого плохого, все харашо і удовлетворительно. Дужче вже стараться нікуди.

Незаможник Куркулячий

III

По прибитіі мойом з армії усєх фронтєв, де держався до последньої каплі живота і наблюдая хвункцію органа местной власти тов Кички, щитаю оную нормальной, як для біднейшого селянства. І по ізнїстоженію самогонки он работаїть нормально, як і слід для вредного алїменту. Характеристику тов. Кичка імеїть твѳрдую і по поддержке диктатури вообще і в часности не хромаїть.

Бувший защитник молодой Республики Советов
П. Петренко

IV

Посліку в нашому селі дом веротерпимости— церква Божа—одремонтована, люди до неї ходять, священник маєть право возгласа, властію ми задоволені. А що ніби голова сільради гр. Тарасій Кичка править у церкві за старосту, то сіє неправильно

Гр. Кичка на виборах церковного старости об'явив усім парафіянам, що того почетного звання він не може виконувати по закону, посліку государство повинно бути окремо від церкви.

Актив релігійної громади, а за його неграмотного розписався псалмопеvecь

Давид Зануда

V

Постанова комісії

Громадянина Кичку з поста голови сільради усунути

КОРЕСПОНДЕНТ

Секретаря сільради Стратона Свиридоновича Супоню, колишнього волосного писаря,—скоротили

Селяни вимагали скоротити за „п'янство і за вимогательство у громадян взятки і хабарів“—так було зазначено в заяві, що подало село до району.

— Ну, пождіть же .. Пам'ятатимете ви Супоню „скоротителі“ паршиві. Всіх зажену на слизьке.

І того ж дня увечері, щільно зачинивши вікониці, строчив Супоня довжелезного листа до редакції газети.

— Народ наш,—писав Супоня—у всій своїй масивності темний, несвєщественой Нікаторої в ньому нема сучасности, однословно відсталість Мітинг, або якенєбудь зібрання щодо стихійного завоювання повітрофльоти, або про Китай, перевести неможливо, потому повная контра до плятформи соціалізму.

Проте гонка самогону дійшла до норми. Нема хати, де б не гнали. На вулиці, приміром, збереться три-чотири чоловіка—тільки й чути різні добро-хемічні балачки про зміювики, закваски, первак, вторак і протчії аналізи. До того дійшло, що дехто почав професію змінювати Навіть дячок наш

з 30-тирічним стажем поприща, заявив оце недавно, досить — говорить — розповсюджувати антирелігійний опіум — краще гнать буду. І гонить. І, вірите, кращого самогону на весь район не знайдете

Щільно зачинивши віконниці строчив Супоня дожелезного листа до редакції газети

Начальство ж наше дивиться на все скрозь пальці, а через те всюди полнос безобразіс курса внутрішньої і зовнішньої політики.

Наприклад, кооперація Тільки й слави, що вівиска з „рукопожатієм“. Робітничо-селянського краму до мінімуму мало. Різні там пудри, духи — одне слово предмети цивілізації. Нема мануфактури,

нема чобіт, ні гвіздка, ні серпа, ні молотка,—ну нікотої тобі емблеми, що це державна торгівля. Слабкувато також і нащот продуктивности, як от: чай, сірники, цукор, мило й інші продукти нового побуту.

Школа в нас заведенія хоч і пристойне, велика й нова, так по більшости не функціонує, по тій причині, що вчителька щороку рожайть і на підставі трудових кодексів нічого не робить, бо 2 місяці відпуску до пологів, та 2 після пологів. Та вакації А пристосувати пологи до вакації ніяк не вдається, бо це значить іти проти природи.

Інформуючи редакцію про стан народньої освіти, я повинен дещо сказати про нашого голову сільради. Він бачите, скоро три роки, як вивчас з учителькою науку. Вже арифметику проізошол. Припустім, що це все гаразд, але арифметикою твердої політики не встановиш, а користи з того, що всі учительшині діти подібні до голови сільради,—мало

Щодо інших органів нашої влади, то всі вони не на висоті урвня.

Начміліції, наприклад, замість того, щоб працювати по своїому прямому призначенню—по самогону та бандитизму—захопився жіночим рухом і так налагодив змичку з дівчатами, що тільки й чути, або дитина, або аборт з уністоженієм майбутнього громадянина республіки.

Комсомол візьмемо—теж радости мало. Беруться за роботу ніби й колективно, а творчости не видать. За це літо тільки одні ворота дьогтем вимазали, та й то батюшці. Чому саме священикові-невідомо.

Просто немає керовника, а інструкції з центру ще не одержані.

Взагалі молодь розпущена, не поважає старших. Мене, наприклад, як мос прізвище, ім'я та по батькові починається з „С“, інакше й не прозивають як: „он іде трижди сукин син“ .

Не забувши „прописать“ комосередок, комнезам і решту, Супоня так закінчив листа

— І як в такій глуше жить і працювать істинним патріотам радянської влади, коли кругом представники влади тільки те й роблять, що манкирують подрив авторитету Радянської Влади на місцях

За місяць Супоню судили. Зараз він сидить і збирає матеріяли для нової кореспонденції: „Про неприятки в Н БУПР'ї“.

КІНЬ У ПОВІТРІ

Оце колись—увечері Приймаю радіо-слухачівську позу... З цього ви робите висновок, що в мене в квартирі єсть радіо. Правильно—не помилились. Бо я така ж ненормальна людина, як і ви, як і решта.

Приймаю, значить, радіо-слухачівську позу—лягаю просто на ліжку, стискую голову залізним обручем, уши навантажую навушниками, кричу на сина, щоб замовк, і слухаю.

— Алло! Алло! Говорить Харківська радіомовна станція Наркомосу України на хвилі 477 метрів.

Це зрозуміло.

— Алло! Алло! Балакучіо Харковенчіо радіомовенчіо штанці Наркомпросіо Україніо ін хвилендо чіо—чіо—чіо—метріо!

Це на есперанто Кажуть, ніби есперантисти розуміють Можливо.

Зараз почнеться перший в світі шаховий матч по радіо між Харковом і Київом! За Київ грають маестри: Богатирчук, Рмузер, Погребіський, Грінберг, Поляк, за Харків маестри: Альохин, Григоренко, Ойстрах, Порт і Янушпольський.

— Київ робить перший ход: д2—д4! Харків е7—е6! е7—е6!! Черговий ход Кисва о 6 годині 15 хвилин!!

— Алло! Алло! Київ, Київ!! Слухайте нас! е7—е6! е7—е6!!

І пішло, і поїхало. .

Ви ж розумієте, що це значить? До чого ми доскочили?

Столиця України—Харків перший у світі ініціатор шахової гри по радіо. Харків перший у світі поліз у міжпланетні простори з кіньми, слонами, ферзями і пішаками! Перший у світі.

Хіба це не красиво? Хіба це не заслуга?

Хіба це не наштовхне тих, що влаштовують матч на всесвітнє першенство між Альохиним і Капабланкою, зробити так, що шахісти всього світу будуть стежити за грою найкращих шахістів і за хвилину знатимуть про кожен ход

Пристосувати радіо до шахів, до однієї з найкультурніших розваг людства—це прекрасна ідея.

І Харкову і харківським шахістам, першим піонерам у цьому ділі—честь і слава!

Ініціатива їхня не загине—я певен у тому.

Я також певен і в тому, що пробіжить деякий час, ну—місяць, два, рік—не важно, надавлю я відповідну кнопку своєї домашньої радіостанції, намацаю Кубу, намацаю житлокооп, де мешкає Капабланка, та

— Доброго здоров'я Рауль Хозовичу! Живенькі-здоровенькі? Може вшкваримо з вами дебют

еспанських пішаків? Що, згода?! Прекрасно! Ваш ход? д2—д4? Гарзд! А я піду коником!.. Я, знаєте, коником! Коником воно спокійней. Я в таких випадках крию завжди коником...

Отака може бути штука

Хто виграє, хто програє,—цього, звичайно, наперед не скажеш, всяко буває, але пограти—пограємо.

КРАПЧИНЕ ГОРЕ

Одержавши аванс і наказ від редакції дати фейлетона до різдвяного номера, фейлетоніст тов Крапка прибіг радісний додому, пообідав і поприймавши з кухонного стола примус, тарілки й недоїдки, розіслав на столі газету, витяг із кишені бльокнот і олівець, і почав писати.

Писав він довго й уперто, двічі полаявся з дружиною, викурих три коробки „Екселянса“, викреслював, перекреслював, починав знову,—не виходило нічорта.

— Хто видумав ці трекляті свята,—думав Крапка, починаючи новий аркуш,—хіба можна на 10 році революції так мучити людину? Дали двадцять карбованців, а виснажать тебе на сорок. Чорта ти пристосуєш те різдво до сучасного життя, або сучасне життя до різдва. Якийсь міф, опіум і пристосувуй. До чого? Може до Дніпрельстану? Може до радіо? Це вам не старі часи, коли, бувало, як заморозив денебудь на парадному хлопчика, так і досить. А спробуй тепер, то читач тобі зразу.

— Буза! Пишуть же ж..—Та я таких хлопчиків на кожному парадному майже щодня бачу і на чердаках бачу і по афішних тумбах бачу, та не по

одному, а по 20, 30, 40 бачу. Теж—писателі! Ти мені романтики подай, а реалізму мені й фінансатор подасть. „Писателі!“

Або як ти напишеш тепер про того старовинного прекрасного сентиментального злодія, що зворушений дзвоном до утрени, повертає покрадені речі власникові, а зворушений власник запрошує „доброго“ злодія до себе на ялинку. І що скаже читач, прочитавши у фейлетоні такий монолог сучасного злодія.

— Була в мене робота під різдво. Заскочив я з чорного хода до одного фраєра—на Москалівці живіть Да. Присвітив ліхтариком—сплять. Я, конечно, пальто й інше которос барахло, у торбу і только хотів гвинта нарізати, а йон, зараза, как бовкнїть у дзвона на Москалівській церкві до утрени, фраєр прокинувся та в галас! Мало не засипався... Повигадують гадюки, празники, а нашому брату шамать нечого.

Крапка з пересердя розірвав початий аркуш і кинув його на підлогу.

— Не! Колись краще було, що не кажіть. Колись, бувало, на звичайному обивательському сні можна було спокійнісенько викрутитись: приспав якого-небудь Івана Йвановича і, поки він хропе, рядків 200-300 й ушкварив, додавши на кінці оте знамените.

— Іван Іванович, упіймавши за хвоста навісного чортика, настроїв його на виделку, вмочив у сметану, смачно облизався і.. прокинувся.

А тепер так можна? Хіба тепер обивателя при спиш? Обиватель тепер або радіо передачу цілу ніч краде, або в пивній до 2 год. ночі на кабаре дивиться. Та й після 2-ої хіба додому піде? Якраз Він ще по вулиці пройдеться, та як провадиться боротьба з проституцією „удостовіриться“

А коли й засне там біля 6-ої ранком, то не встигнеш 15-ти рядків написати, як він уже й прокинувся Отакий тепер обиватель Йому б спати, а він, бачите, навіть уночі громадські обов'язки виконує. Хіба заробиш на такому сознательному.

Або яка прекрасна темочка була в старовину— ялинка. Багатий будинок, музика, у вікно видно величезну залю, там ялинка, тисячі свічок, багато щасливих дітей.

А ти в цей час під вікно для контрасту підсунеш, бувало, або селянського хлопчика, що невідомо яким чином попав із села до міста, або покладеш під двері дівчинку-немовлятко, а сам в образі бідно одягненої жінчини кладеш земні поклони біля церкви і твої уста шепочуть: господи, прости мені... я не винна, що кинула свою кров...“

Ах, життя було! Отакий епізодик, а рядків 150 з „ідеологією“ дайош!.

А тепер? Де ти ту ялинку побачиш? Коли хто й зробить, то напевне виконниці позачиняє на „мертву“, а з середини ще й подушками позакладає, на всяк випадок, бо незручно ж йому якось: годині дві тому на загальному зібранні докладчиком про „міщанство й сучасність виступав,

громив, розпинався—хоч-не-хоч треба подушок на допомогу...

Да, труднувало стало нашому братові-газетяреві. Хоч би аванса того не брав..

Біля 4 ої години ночі Крапка заснув Снівся йому різдвяний номер газети і на тому місці, де завжди друкувались його фейлетони, величезними літерами було надруковано.

„Аванс—опіум для народу“¹.

Г Р І П

(Діалог недалекого майбутнього)

— Чого це ви, Палажко Кімовно, такі збен-тежені?

— Та як же? Ви уявіть собі: грається у дворі сусідський Центр з мосю Конституційкою. Граються так хороше, лагідно ..

— Коли це, немов той Пилип з конопель, підскакує до них отієї витрішкуватої лахудри отой шибеник Пленум, порозкидав геть чисто всі виграшки, дав по вуху Центрові, і хотів було вже Конституційку за волосся вхопити, а тут я з вікна:

— Чи не сором,—кажу,—тобі, любуряко, отаке творити. Ти ж жовтеньонок—кажу—чорт би розпik твого батька, хоч він і зі стажем 17 року...

Так воно, щеня, мені таке сказало, що, вірите, Сесіє Сидоровно, я й у 27 році такого не чувала...

Я тоді до тієї витрішкуватої та й кажу: час уже,—кажу,—громадянко, вжити якогонебудь комплексу до вашого сина. Далі ж так неможливо! Я не для того,—кажу,—Конституційку народила, щоб різні ваші Пленуми за волосся її тягали... Вихованнячко!..

А вона мені не ваше,— говорить,— діло. У кожного своя метода виховання. Ви так виховуєте, а я так виховую і потім,— каже,— якби в мене одне, як от у вас, а то крім Пленума у мене ще й Електрифікація й Дніпрельстан і Трактор, а позавчора лише малого жовтонули: Гріпом на честь Гр І. Петровського назвали... За всіма не вгледитиш . Бувайте .. Та й пішла.

Бачили таку?

Ну, пожди, голубочко! Хай лише повернеться твій Автобус Кирилович, а я вже сама подбаю про те, щоб запитав він свою Зупиночку, куди це вона вчора ввечері з бухгалтером із 7 номера ходила...

Пожди!!!

ВОЄНІЗУЙТЕСЯ

Ой, товариші! Ой, громадяни! Не розумію, абсолютно не розумію! В чім річ? Ви не хочете воєнізуватися? Ви поводитесь так, що газетам треба новим гаслом орудувати. „Боротьба з міщанським спокоєм наша відповідь на небезпеку“?¹

Що ж з вами скоїлося? Очевидно, ви просто не обрахували як слід всі ті можливості, які дає вам воєнізація

Очевидно, ви думаєте самі собі: „для чого я буду воєнізуватися, коли війни не буде, краще я поїду на Дінець рибу ловить“. Неправильно ви, товариші, думаєте. Дійсно, війни не буде. Так що з того? А воєнізація в мирних обставинах не придасться? Ви з цього замислювалися? Про користь воєнізації у повсякденному житті, питаю, подумали? Не думали ви, товариші, я левен у тому. Бо як би подумали, то не довелось би газетам паперу псувати на сторінку „Боротьба з міщанським спокоєм“.

Так, громадяни! Так сочувуючі!

Одже, пожалійте папір та воєнізуйтеся швидше. Пригодиться. Запевняю.

Прикладів маса.

Живете ви, приміром, на дачі в Безлюдівці і посварились із дружиною. Гризе—жити не дас, з хати гонить.

Пусте!

Ви йдете собі в садок, копаєте невеличкого окопа, „окопустесь“, сказати би, і живете собі хоч ціле літо. Бо що для вас прожити в окопі, коли ви востановлені і до життя в окопах треніровані.

Припустим, розходились по вашій харківській квартирі „комунальні услуги“—дихнути нічим.

Пусте!

Противогаза на носа й спите собі спокійно, хай хоч цілий місяць каналізація не працює.

Уміння поводитись із противогазом придалося! якнайкраще.

Трамвай Черга. Натояп Невоєнізовані скептики загублюють півдня, щоб доїхати до парку. А вам—востановленому—раз чхнуть.

Підходите повагом до черги, берете якого небудь невідомого скептика за плечі, промовляєте для бадьорости: „Гоп к-и-и!“ і, через голови здивованих черговщиків, вскакуєте на задню площадку трамваю, під оплески задоволеної вашою спритністю кондукторші.

А хотів би я знати, зробите ви таку штуку, коли ви в спортивних вправах на „кобилі“ цілковитий профан?

А стрільба? Коли ви прекрасний стрілець—це ж для домашніх розваг—скарб. Театру не треба.

Приміром, проти вас через вулицю на балконі п'ють чай. Стоїть самовар, на ньому чайник, на

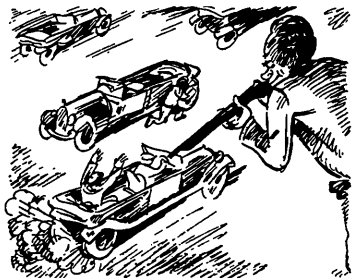
столі склянки, блюдечка—все як полагається. Ви берете „геко“, чи „вінчестер“ (дрібною калібру, звичайно) скликаєте всю родину, націляєтесь з вікна своєї квартири і—трррах!!! Чайник із самовару розскакується на 15 нерівних частин! На балконі всі здивовані. що, як, чому?!

Приноситься другий чайник. Ви знову трррах! На балконі паніка, чай заварюється в склянці, а вам цього тільки і треба. Ви починаєте коцать склянку за склянкою і припиняєте цю розвагу лише в трьох випадках: 1) коли на балконі не вистачить склянок, 2) коли не вистачить у вас набойів, і 3) коли розвага почне набирати небезпеки для животів членів вашої родини, що весь час регочуться до кольки в животах

Так можна розважатися з нерухомими мишенями, але можна й з рухомими.

Ви сідаєте коло вікна вашої квартири з „Вінчестером“ і чекаєте. Чекати вам доведеться не більш п'яти хвилин, бо, при сучасному розвиткові руху, автомобілів, по вулицях скільки завгодно. Значить, проїздить коло ваших вікон автомобіль. Ви приціляєтесь у задню шину і. автомобіль далі не поїде! Залежно від вашої стрілецької спритності, вулиця може обернутися в гараж за 2-3 години.

Тепер бачите, що гарному стрільцеві і його родині зовсім не треба витратити гроші на кіно чи інші розваги. Наведених доказів я гадаю досить, а невоснізована публіка, вона не то що на „Бе-

Ви приціляєтесь у задню шину і автомобіль далі не поїде!

резиль", вона на Мейсрхольда полізе, або Ірмі Дункан овації влаштує.

І так все. Візьміть яку хочете галузь воєнізації, вона неодмінно стане вам у пригоді у повсякденному житті і тактика стане, і стратегія стане.

Наприклад, зайшли ви до установи за довідкою, а радчиновник вам говорить „зайдіть за два тижні". Не знайомий з тактикою зразу почне кричати про бюрократизм, тягзнину, почне шукати старшого чиновника, лякати РСІ-єю, взагалі нароби́ть такого галасу, що не тільки за два, а й за чотири тижні довідки не одержить. А знайомий

з тактикою цього не зробить. Він тактовно поговорить з радчиновником, підкивне, підморгне, невідомо для чого витягне з кишені червінця і взагалі зробить так, що негайно одержить справку.

Та що й говорити. Якби був час, я б навів вам триста прикладів, як воєнізованій людині легко й присмно жити на світі.

Отже, воєнізуйтеся, громадяни! А ваш „міщанський спокій“ ніде не дінеться. Поки підскачить яка інша чергова кампанія, ви ще встигнете і виспатись і в преферанса награтись.

„КАДИЛО“

За телеграфними відомостями з Пермі, попи місцевої богородичної церкви почали випускати дві стінгазети „Колокольний звон“ і „Христiанській Благовестник“.

Через те, що для них ця справа нова, даємо їм, як фахівці, зразок церковної газети.

Передова

Во ім'я отця і сина і святого духа!

Сознательні христiяни!

Вступаючи на 10-й рік революції і обміркувавши сучасну політичну ситуацію, темп і вимоги моменту вирішили ми, що без органу далі неможливо

Воззріте!

Женвідділ—з органом, деревообробники—з органом, і лише ми, ваші наставники, хранітелі душ і телес ваших, ігнорували досі „шосту державу“—цей могутній фактор культури і прогресу.

Нині, приступаючи до випуску стінгазети „Кадило“ кардинальним завданням її ставимо:

Висвітлювати всі галузі життя як пастирів, тако і пасомих

Уповаючи на милосердя боже і вашу, любі брати й сестри, піддержку, купно возопіїм.

Хай живе „Кадило“!!!

Амінь.

Редколегія

Про радіофікацію

(В порядку обговорення)

В дні великих свят, як от Пасха, Різдво, храмові свята—не всі молящі мають змогу протиснутися в церкву і багато з них мусять вертатися вспять без задоволення потреб душі своєї.

Отже, гадаємо, що зазначеної хиби дуже легко можна уникнути за допомогою радіо.

Радіоприймач біля вітваря і слововержець на цвинтарі зроблять своє діло

Робить же ж те саме ВУЦВК, чому й нам не робити, а брати добрі приклади з влади і похвально і богові приємно ібо „нсть влади аще не від бога“.

Піонер

Нам пишуть

Група парафіян зауважує, що режим економії—річ, безумовно, гарна, але так економити, як паламар „Жен-Мироносиць“, на наш погляд, занадто. Не встигнеш поставити свічку, як він не дас їй, як то кажуть, і вгору глянути—одразу гасить і в недопалки.

Пора смикнути вже занадто щирого паламаря.

То в. Св і й цікавиться, хто платитиме еліменти за дитину, ю же во чреві зача вдова нашого помершого паламаря. Між іншим, як реагуватиме на цедиякон автокефальної церкви отець Йосип Садило

Церкор № 387—пише в церкві „40 мучеників“ молящи, прикладуючись до ікони господа нашого Ісуса Христа, стерли поцілунками благословляющу десницю і стремить одна кульша

Час церкомові подбати про нову десницю.

Пригоди й злочини

Хуліган Вчора, під час літургії, в нашій церкві, після возгласу диякона „Благослови Владико“,—один громадянин почав кричати „Кавунов, кавунов, кавунов!“ Хулігана заарештовано. Він був п'яний і назвався безробітним дияконом Іоаном Смиренним Дружно побитого парафіянами хулігана забрала міліція.

Смерть від алькоголю. Біля 5-ої год увечері в сторожці церкви Ісуса Сладчайшого нагло помер від надмірного вживання церковного вина псаломщик Петро Вездесущий. Небіжчик без закуски випив 22 пляшки. Труп відправлено до моргу

Крадіжка в трамваї У настоятеля Собору о. Петра Ангелвопіючого в трамваї № 5, кишенькові злодії, прорізавши три рясні і чотири підрясники, витягли з кишені невиразимих штанів гаманця В гаманці було 301 шт. мідних копійок, просфора й документи.

Лист до редакції

Шан. тов. редакторе!

1919 року я вступив до лав ЖИЦ (живої церкви)

Нині, переконавшись, що проводирі ЖИЦ'ї дбають не про царство небесне, а більше про земну юдоль, цим заявляю, що вихожу з її лав і вступаю до Єдиної Соборної і Апостольної церкви (ЄДСАЦ'я), вважаючи, що не ЖИЦ'я, а іменно ЄДСАЦ'я, шлях до царства небесного. Хай живе ЄДСАЦ'я!

Псаломщик

Кирило Содомогорський

Об'яви

.Всяке є даяніє благо“. На редакційні і видавничі витрати приношенія сребряниками й натурою приймає секретар редакції О. Вартохуріл

Обікрадений в трамваю о Петро Ангелвопіющий просить брата во Христе—злодія, повернути 301 копійку, а просфору й документи залишити собі.

Возлюблені братія!

Підтримуйте свій орган! Пишіть, читайте, розповсюджуйте!

Хто не читає „Кадила“, того поб'є божа сила!"

ПЕРЕЛИВАННЯ КРОВИ

Вичитав оце я з газети, що у Москві засновано Інститута переливання крові. Ну, звичайно, газета розпинається, що, мовляв, інститут цей єдиний в цілому СРСР, що інститут цей врятував уже не одну людину від смерті і т. д і т. д.

Я, конешно, не стану сперечатися, що діло це—кров переливати—діло хороше й корисне, потому тут річ іде про те, як, наприклад, врятувати людину, котрій фініш підходить.

Захворів, припустімо, якийнебудь масовий вождь або загально-корисний професор—не вмирать же йому справді заради пустяка, коли вплив йому скільки куди помагається, і людина знову користь громадянству приносить—масу до перемоги веде, або студентів у люди виводить.

Бабушка яка захворіла—теж не модель здря її на той світ пуцать. Може бабушка „воспомина-тельна“ по части хронологіки для Істрев'я пригодиться, а може у бабушки просто грошики де закопані. Умре бабушка—гроші даремно пропали, а то підкачають бабушку, а родичі тимчасом і дізнаються, де саме закопані і получиться „взаимное

вдовольствіє“—старушка життям наслаждається, а родичі—грошиками.

Та чи мало підходящих випадків трапиться?

Тільки, громадяни, на мою особисту думку, тут виникає таке кардинальне питання з кого переливають?

З робітників і селян багато не виллєш, бо ще з мітингових промов 17 року відомо, що запасів робітничо селянської крові не багато. Не забувайте, що ми „триста лєт“ тую кров проливали, та „триста лєт“ кровушку нашу буржуї смоктали. Де ж тут другому вливати, коли для своїх домашніх потреб лєдвє вистачає

З трудової інтелігенції теж незручно, бо по конституції трудова інтелігенція має такі ж права, як робітники—селяне.

Залишається, значить, буржуї.

Але тут, товариші, не знаю, як по-вашому, а на мою думку—це не годиться

Припустімо, влили якомунебудь чесному пролетарію з Молот-Серпного заводу буржуйської крові. Що получається? Людину ми врятували, а пролетарія, втерляли, потому який же то пролетарій, коли по жилах у нього буржуйська кров?

Так от, товариші, на мій рескропротивний погляд, раніш, ніж приступити до переливання у всесоюзному масштабі, про що стараються газети, давайте краще це питання всебічно обговоримо, щоб не пропадали здря народні копійки (режим економії) і щоб не вийшло переливання з пустого в порожнє.

ШАНТРАПА

А хлібця то вже й не вистачє
(З підслуханого розговорчика)

- Нарешті...
 - Що?
 - Дополтикувались .
 - Як?
 - Звісно.
 - Що?
 - Та хліб же ж .
 - Що хліб?
 - Нема хліба...
 - Буде Підвезуть, підпечуть і буде.
 - Е е-ех, дорогою товариш! Хліб буде, чи не буде, а затемнення сонця вже було...
-
- Ну-да! Дощі, наприклад, ідуть, а тов Ворошилов їздить ..
 - Не розумію
 - Та це ж ясно.
 - Що ясно?

— Віждь - говорять — жено, і мотай собі на вуса

— Госсподи! Чого ж тому Ворошилову їздити, якби не передбачалось і хліба ніби немає .

— А а-а-а... Тепер розумію

— Слава богу!

— Ну й послав ог .

— Куди послав?

— Не куди, а владу послав. По газетах пишуть, що ми війни не хочемо, а нашого бухгалтера вчать з винтовки стріляти. І хліба вже не вистачас. Вчора насилу дістав пуд, сьогодні пістора пуди, а що вже завтра буде — не знаю..

— Віждь—говорять,— жено, і мотай собі на вуса
Це отець Павсикакій так мені сказали А я їм
відповідаю

— Віждю—говорю,— батюшечко, віждю і мотаю...

— Хліб наш насушний даждь нам днесь,— гово-
рять далі отець Павсикакій.

А я їм відповідаю: як же днесь, батюшко, коли
днесь у Церабку хліба, говорю, немас, батюшечко.

А вони мені

— Перст божий, жено, указуїть на іспитанія
народові.

Та ще до ладу так проказали

— Погряз народ зо грєсі,
Іже сї на небєсі.

Не інакше, як війна буде. голубчки ви мої.

--

З М І С Т

	Стор
1 Царі природи	3
2 Ну й часи	8
3 Коли будуть кречаторії	12
4 Пивна історія	18
5 М'який харзкгер .	19
6 Оздоровлення апарату	23
7 Принципіально	26
8 Об'єкт	30
9 Прекрасно буде	34
10 Два дев'яности	37
11 В лазні	41
12 Тов Делегаденко про лінії	45
13 Спогади	48
14 Передова людина	51
15 Фактор	56
16 І тут революція	59
17. Розчарування	62
18 Про вудну, рибку і взагалі	66
19 „Оскуєдние“	72
20 Кіно на селі .	76
21 Крах кар'єри	81
22 Кореспондент	84
23 Кінь у повітрі	88
24 Крапчине горе	91
25 Гріп	95
26 Воєнізуйтеся	97
27. Кадило	106
28 Переливання крові	97
29 Шантрапа	108

ДЕШЕВА БІБЛІОТЕКА

Барбю А.—Хрест Оповідання	п	6 к
Бартель М.—Між селом та містом Оповідання	ц	6 к
Берковичі—Татарське плем'я Оповідання	п	5 к
Гербурт А.—Штаби капітана Вієза	ц	5 к
Гербурт А.—Сорізова подяка Оповідання	ц	10 к
Гербурт А.—Китайські риби Оповідання	ц	10 к
Гоголь М.—Шлюбка та їхня тітонька	п	12 к
Гоголь М.—Сорочинський ярмарок	ц	15 к
Гоголь М.—Майська ніч	п	15 к
Гоголь М.—Ніч проти Івана Купала	ц	10 к.
Гоголь М.—Зачароване місце	ц	8 к
Гаршин В.—Ведмеді Оповідання	ц	6 к
Горький М.—Чистобреха—чужак і правдолюб дитя Оповідання	ц	5 к
Горький М.—Болесь Оповідання	ц	5 к
Горький М.—Хам та його син. Оповідання	ц	5 к.
Джованні Верга—Таврований Рудий	ц	8 к
Золя Е.—На шахтах Фрації.	ц	5 к
Коцюбинський М.—Лялочка Гюд	ц	12 к
Костомаров М.—Ганна Козачка.	ц	5 к.
Коцюбинський М.—Дорогою ціною Повість	п	15 к
Коцюбинський М.—На віру Повість	ц	20 к.
Лондон Д.—Погані Оповідання	ц	12 к
Лондон Д.—Фуатльські чорти Оповідання.	ц	12 к
Мамін-Сибіряк—Ясне озеро Ведмедко. Оповідання	ц	5 к
Мамін-Сибіряк—Годувальник Оповідання	ц	5 к
Ожешко О.—А Б Ц Оповідання	ц	12 к.
Шитріан Е.—Галоверське лущиння Оповідання	ц	5 к
Шолом-Алейхем.—Німощь Оповідання.	ц	5 к.
Шевченко Т.—Світа ясиш Поезія.	п	5 к.
Шевченко Т.—Заповіт. Поезія.	ц	5 к
Шевченко Т.—Царі Поема.	ц	5 к
Шевченко Т.—Сон. Поема	ц	5 к

Замовлення надсилайте на адреси:

Правління Книгоспілки—Харків, Горьковський пр., № 2

Філії Книгоспілки—Київ, вул. Вороб'євського, № 49

Одеса, вул. Ласкала, № 12

Дніпропетровське, просп. К. Маркса, 103.

Замовлення надсилайте на адреси:

Правління Книгоспілки—Харків, Горяїнівський пр., № 2.

Філії Книгоспілки Київ, вул. Воровського, № 48.

Одеса, вул. Лассаля, № 12.

Дніпропетровське, просп. К. Маркса, 103.